

Pálffy Gabriella

SZÓESÉSBEN

Pálffy Gabriella

Szócsésben

Digitalizálva
szeretettel

P. Gabri.

Pálffy Gabriella

Szóesésben

Budapest
2001

I.

Mi vagyunk

*„És előfogván egy gyermeket, közéjük állatá azt;
és ölébe vétén azt, monda nékik:
Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad
az én nevemben, engem fogad be...”
(Márk 9:36-37.)*

Szóésésben

Szóésésben állok,
Amíg Őrá várok.
Csak ácsorgok itt, állok,
Nem sokat csinállok –

Szavakért kiáltok,
Szép szavakra várok –
Szógolyót csinállok:
Mondókákat gyártok.

Ha akad bennük egy-két szó –
Jó szívnek felfogható,
Már nem hiába állok,
Amíg Őrá várok.

Szakok

Beszél a szél – mit beszél?
Azt mondja, hogy itt a tél.
Szalad a táj – merre jár?
Amerre már vár a nyár.
Hát az ősz – mond valamit?
Hallom zörgő, hűs szavait.
És a tavasz – mit csinál?
Egy új élettel megkínál.

Sápadt a nap

Sápadt a nap,
Lehet, beteg,
Aszpirint kap,
Izzad, remeg.

A képe olyan ványadt-sárga,
Csepegni kezd izzadtsága.

Szürke az ég,
Sötét, nem szép,
És köd is van még
Éppen elég.

Álmodunk, vagy alva járunk?
Ha az ősszel arra járunk,
Jobb itthon, mint Hawai-n,
Egyet értünk-e vajon?

A felhők sarkát elérem tán,
Egy varjúcsapat – az se rám vár –
Az egész vidék penészes tál,
Jön már a tél és hová lett a nyár?!

Norbinak

Elmentem horgászni,
Ott nem kell tornászni.

Mégiscsak egy jó sport,
Nem nyelem a sok port!

Jó dolog itt ülni,
A pecabotnak dűlni!

Ha fogok egy nagy halat,
Az lesz ám jó falat!

Ott, ni, pont
Egy szép nagy ponty!

Szép fehér a husa,
Finom hal a busa!

A halnak nincs is lába!
Harap már a cápa.

(A hal azért nem jár bálba,
Merthogy nincsen lába.)

A damilon már ott ráng
Egy pici, kecses pisztráng.

A fejem mégis leszegem
– Keresem a keszegem.

Ha majd megtalálom,
Az lesz a hal-álom.

Nem vagyok iszákos,
Csak halászó, egy szákos.

Nem is cigit fogok,
Hanem egy pár tokot.

Na, elég mára ennyi,
Megyek halat venni!

Szemerkéél

Egy-egy borús délután,
Vagy kemény télen, bús ősz után,
Vagy sziesztából ébredve,
Félálomba révedve,
Mély erdőbe tévedve,
Hol mókus van és nincs medve,
Olyan nyugodt, s tompa lelkem,
Sehová sincs menni kedvem.
Mit szorongattam, eleresztem,
Álomködbe belevesztem,
És nincs baj sem már, ami bánt,
Meglátok egy tulipánt.

Ahogy mindent elhagyok,
Minden enyém, s én vagyok.
A fa, a rét, a tágas ég –
Fele sötét, fele kék
(Csak egy falat – épp elég)
Mellém fekszik, itt van rég.

Mind csendben van, nem beszél,
S az eső lágyan szemerkéél.

Leesett az első hó...

Leesett az első hó,
Mindent borít hótakaró.
Minden szép és minden jó,
A puha hó oly jóakaró.

Haza mennek az emberek,
Sétálnak – még épp lehet,
Csúszkálni most nem merek
– Megteszi majd sok gyerek.

Már este van és bent az ágyba'
Egy ember se lehet árva,
Az ablakon kis jégvirág,
S kint világít a kék világ.

A te napod

Kora reggel kelsz,
Bögre kávét nyelsz.
Bent kevés a „helló!”,
De elég sok a meló.
A fizetést nem kapod,
– Ez nem a te napod.

A főnök hivatott,
A haver sok sört ivott.
A portás is túl laza,
Csak este érsz már haza.
A szendvicset befalod,
– Ez nem a te napod.

A náthát újfent elkapod
Apród ejted – ott hagyod...
A kocsmában verekszel,
Az asszonnyal veszekszel.
A lépcsőn majd elesel,
A gyerek persze felesel.
A húst megint kinn hagyod,
– Ez nem a te napod.

A rádió recseg,
A TV-kép sem remek, –
Egyfolytában remeg,
A nőd ma sokat fecseg,
Az ágy alattad recseg.
Pizsamád fordítva felkapod,
– Ez nem a te napod.

Szemedet becsukod,
Tálán a holnapod,
– Várod a másnapot.
Egy hatalmas, mély sóhaj,
Elszáll a sok óhaj.
Temetnéd az ónapot,
– Még ez sem a te napod.

Holnap, HOLNAP,
Várod már: hol vagy?
Kaphatsz még jobb lapot,
Szerencséd felragyog,
Vetésed aratod,
Az lesz a te napod?

Alkony

Csend.
Távoli fények,
Apró, halk lények.

A színek kékbe úsztak,
A hangok messze kúsztak,
Nyugodt, szép az idő
– Békességet vivő.

Minden itt és minden amott,
Egész világ, mint egy halott
mozdulatlan, fagyott.

Egy szürke pók
– Az álmot szövő
Lassan felsejlik a jövő...

Melyik?

Haver, pasi, fickó, tag –
Na, te vajon melyik vagy?
Kiscssaj, bige, tyúk vagy pipi –
A szókinszünk csak ilyen pici?

Ősz

Magyar, töri, kiló matek,
Egy késői farmer, satyek,
Rövid nyarak, kora ősz –
Az isi kész, s a hajunk ősz.

TeVEder

Tevederben teve ül,
Szegény! Ott ül egyedül –
Púpos hátát megveti,
A vödör mély – jól elrejtí.
Négy patája szanaszét,
Mehetne, de marad még –
Tevederben teve ül,
Szegény csak ül egyedül.

Mi vagyunk

A kölykök, a tagok,
A pasik, a csajok,
Az urak, a hölgyek
– Magányos tölgyek,
A kutak, a földek,
Az utak, a völgyek,
A csúszós latyak,
– Ha taposunk havat,
A poros patak,
A víztelen tavak;
Megcsúnyult szépek,
Mégfakult képek,
Elmúlt szép évek

Száraz falevél,
Északi szél,
Csikorgó tél,
Maró hideg,
Szaggatott ideg,
Vacogó macskakő,
Letépett mackófő;
Parancsnok – rideg,
– Megfagynak szívek,
Kifakult színek,
Ajtószárny – lifeg:
Üres a liget
– Lakatlan sziget

Csipogó bunkofon –
Elér egy nagy pofon;
Kardfogú akasztó,
Szexplakát ragasztó,
Fekete posztó,
LSD osztó
Élet-fosztó,
Vijjogó riasztó,
Technokol ragasztó,
Kiguberált kuka,
Kidobott kiskutya,
Kirakott gyerek –
Elvesztett szepeg

Narancsszín műanyag,
Műfogsor – fúharap.
Hamburger colával,
Mammut a Corával.
A képernyőn halál,
A discóban talál.
Rózsaszín Barbival,
GI-JOE elkavar

Harisnya – felszalad,
A cipzár is beakad,
Egyre hajtod magad
– A siker csak elmarad.
A búza megmarad,
A folyó nem apad.
A villamos kimarad,
A busz meg elakad

A kicsik, a nagyok,
Sasszemek, vakok,
Hóhérok, papok,
Okosak, buták,
Beszédesek, kukák
Melák kamaszok,
Mamlaszok, sasok,
Szép virág, vad gazok:
Mi vagyunk azok –

Iskolába

...

Az a táska oly nehéz,
S a kenyér szélén? Kis penész,
És a nadrág túl rövid,
– Körme: le van rágva tövig.

...

Egy sóhaj még kiszabadul,
Felszáll, majd aláhull,
S a tömegben valahol
Egy kisgyerek csatangol.

A játékok oly árvák –
Játszótársuk várnák,
Az ötletek még lárvák,
És összeestek a párnák.

Mindig: „siess, gyorsabban!”
A pihenés oly messze van,
S ha olykor egy-egy napsugár
Kacagva kezére száll,
Rántanak csak egyet kezén:
„Gyerünk gyorsan, igyekezzél!”

Idegenek közöttünk

Idegenek közöttünk –
„Idegenek, megjöttünk!
A föld a magyart cipelné –
Miénk a ház, kifelé!”

Idegenek közöttünk –
„Talán mások – nem ölünk,
Majd betörnek, s mi betörünk –
Maradhatnak felőlünk.”

Idegenek közöttünk –
„Ők, vagy talán mi jöttünk?
Mire jó, hogy nyökögünk –
S mi áll mégis mögöttünk?”

Kicsi vagyok

Kicsi vagyok. Félek.
Rossz voltam. Jót nem remélek.
Vagy mégis... a kis gyerek tagad,
Kis szívben sok álom fakad.

Ajándékkal nem etetnek,
Nem szeretnek, elfelednek...
Fázom. Összehúszom magam
– Nem lehet, hát nincs is szavam.

Kiáltanék – hangom rekedt,
Tenyeremben még a szegek.
A szegekkel mit is kezdjek?
Keresztfára kit szegezzek?

Kicsi vagyok. Gyenge.
Óh, ha apa felvenne!
/Ha egyszer észre venne...!
Milyen szép is lenne!
És soha meg nem verne.../

Aú – lábam! Nagyon fázik;
Ázott veréb – s egyre ázik.
Nincs itt senki, nincsen velem,
Hát becukom most, be a szemem.

Így. Most jobb egy kicsit...
Jaj! Bántják! Hová viszik?!
Hé! Hé, ne! Csak őt ne!
Ne tipord a földbe!

Értem bántják! – érzem...
Nem tudom, de kértem –
Rámmosolygott – néztem...
És én Tőle féltem?

Kicsi vagyok. Félek.
Rossz voltam. Jót nem remélek.
Vagy mégis... a kis gyerek tagad –
Kis szívben sok álom fakad.

Árva rabló

Gyerekként már
bűnben éltem,
Esténként így
gyakran féltem.

Apa, anya
távol volt,
Nadrágomon
volt sok folt.

Ha elestem,
anyát nem kerestem,
Bácsikkal
én feleltem.

Minduntalan
megvertek,
Este sose
kerestek.
Sokszor szidtak
nevettek,
Komolyan – á! - nem
vettek.

Szerettem volna
játszani,
Komoly felnőttnek
látszani,
Lenni szépnek,
jónak,
Csizmában menni
hónak.

Örülni szépnek,
ökörnek, lepkének.
Örülni zenének,
kétpúpú tevének,
rétnek, égnek,

vakító kéknek,
jó ebédnek,
kisegérnek,
esti békességnek –
egész gyermeki létnek.

Nem tudok mit tenni:
Isten! Hozzád menni
utolsó reményem,
– nekem nincs erényem.

Mihez kezdesz velem...?
Nem tudom, de érzem,
az lesz legjobb részem.

(És tudod mit, Uram?
Ha már tiéd éltem,
kérek legyél résen:
ne csak egy-egy részen,
de dolgozz az egészen!)

Haza

A műszaknak vége –
Nézek fel az égre:
„Hála néked, Isten!”
– Ott érem a liftben
a jópofi Csabikát,
meg Béluskát, a bikát.
Fáradt vagyok, álmos –
Mihez kezdjek már most?
A kontyom elég laza –
Na, megyek végre haza.

A buszom épp elment,
egy tócsát még rám kent.
Jaj, a fene, meg: hogy az a...
Megyek végre haza!

...

Épek

Kicsi, gyenge, dadog...
Ne bántsátok, nagyok!

Lassú, félénk, idősek...
Ne bántsátok, erősek!

Szelíd, mint egy patak...
Ne bántsátok, vadak!

Nyuszifog, pattanásos képek...
Ne bántsátok, szépek!

Béna, buta, baja sok...
Ne bántsátok, okosok!

Ne bántsátok; tanítsátok,
Építések, szépítések,
Ápoljátok, gondozzátok,
Szívetekben hordozzátok!
Csak erre kérlek titeket,
Erős, bátor szíveket,
Ti kedvesek, és szépek,
Ti okosok, ti épek!

Szegényke legényke

Volt egy fiú,
– nem volt hiú,
nem volt szegény,
sem túl szerény,
nem volt suta,
nem volt buta,
ügyetlen se –
mégse volt
egy barátja se.

Volt mamája,
apukája,
nagymamája,
kiskabátja,

de minden álma
hiába élt,
mert mind félt,
aki csak meglátta,
– görbe volt szegényke háta.

Vicces volt,
már ha volt kedve,
és épp nem a többieket leste.
Nem volt kényes
– haja fényes,
arca édes,
szóra éhes,
csak a jóra, szépre képes –
kedves fiú volt;
olykor még dalolt.

...
Nem volt rémes,
mondom,
nem volt kékes
marslakó se,
mégse volt
egy barátja se –

Nem volt neki
egy fia se,
még egy kicsi haverja se...

Szegényke legényke –
lesz-e aki megértse?

Kéne

Tanulni kell, tanulni,
Most meg enni, aludni,
Majd felkelni, járni-kelni,
A TV előtt letérdelni –
Pletykálkodni, szerepelni...
Önmagunkat leteperni.

...

Egy dal

Egy dal fakad a szívemben,
Azt mondja, hogy oké, rendben –
De megszólal egy másik dal,
És azt feleli rá hogy jaj.

Most melyik dalra hallgassak?
Vagy automata legyenek csak:
Tegyem csak a dolgomat –
Ha lelkiismeret maradt
Akkor úgy – s ha nem, hát nem,
A lényeg csak hogy végezzem?

Egy dal éled fel szívemben,
És azt feleli: dehogy, nem!
Hallgassak csak szívemre –
Sose tegyem hidegre.

Hol?

Hol a mosoly, hol az ének?
A szép zenék hol zenélnek?
Hol a játék, hol az óvó,
A becéző szó – hol a sok jó?

Hol a könny és hol a sírás,
Hol a bánat, hol a kín és,
Hol a félelem az élelem,
Hol minden rossz és semmi se jó,
És nem hull sose eső, se hó,
És tüskéje van napnak, szélnek...

Ott a mosoly, ott az ének,
A szép zenék ott zenélnek.
Ott a játék, ott az óvó,
A becéző szó, ott a sok jó –
Ott van minden, lenn heverve,
Ott van minden eltemetve.

Mancika

Volt egy kislány, Mancika,
Tömzsi, mint egy macika.
Tyúktójas és rántotta,
Mindenki őt bántotta.
„Panci-manci, dagadék!”
– Csúfolták és nevtették,
(Emberszámba nem vették.)

Szegény kicsi Mancika,
könnyáztatta praclija,
Pufók, piros arcoskája
(Még a por is ragad rája!)
Maszatos volt; fájt a lába,
S nem ment egyszer iskolába.

Nem ment, inkább otthon maradt,
Sírt, a könnye egyre szakadt:
„Mért vagyok én ilyen rusnya,
Mért küldenek el a búsba,
Mért ugratnak untalan,
Mért? – Nagy erdő ez úttalan!”

Ahogy bámulta a falat,
Meglátott egy kis bogarat,
Aztán addig nézegette,
Amíg aztán kézbe vette.
„Bogárka, te hová mész?
Te is itt hagysz, tovább mész?!”

De a bogár nem hagyta,
Barátjául fogadta,
S most is vígan együtt élnek,
Gonoszoktól már nem félnek!

Legyél

Legyél te is kemény legény,
Ne legyél, nyomorult, szegény!

Legyél te is élelmes,
Ne ostoba, félelmes!

Legyél te is ilyen-olyan,
Legyél fürge, aki rohan!

Legyél te is – mi legyél?
Tök mindegy, csak te legyél!

De te ne légy kemény legény,
Te drága – nyomorult és szegény!

Ne légy te is élelmes,
A törtetés rossz, félelmes!

Legyél te is ilyen-olyan,
Ne légy űzött, ki folyton rohan!

Legyél te is – mi legyél?
Tök mindegy, csak te legyél!

Lehet

Lehet, hogy így,
Lehet, hogy úgy,
Lehet, hogy szív,
Lehet, hogy kút –
Lehet élet

– Lehet talán
Lehet szép lesz,
Lehet vad ám.

Lehet ilyen,
Lehet olyan,
Lehet ijed,
Lehet fogan,
Lehet jut is

– Marad is tán
Lehet látod
Magad is már.

(Lehet ereszt,
Vagy megfog tán,
És ha elveszt,
Majd rámtalál.)

Lehet minden,
Ez is, az is
Nem, vagy igen,
Jó, vagy hamis.

(Lehet szép,
De lehet, csúnya,
Jövőt látna,
S múltba nyúlna.)

...

Lehet tényleg,
Egy a lényeg:
Szíve bátor
– Mindig tiszta,
A Teremtőnek
Adja vissza.

Legyen igaz,
Legyen derék –
Úgy gondolom,
Ennyi elég.

Elfekvőben

Kába, csoszog a lába,
ide s tova, tétova.
Szeme dagadt, alig lát,
bár nincs is mit, csak pár korcs fát.
Már nem képes,
mindig éhes;
az ebédjén elnyammog –
ideje búsan cammog.

Békén

Ha megfognád a kezét...

– Utállak, te szemét!

Ha kicsit melléd ülhetne...

– A fenébe! Eltűnhethe!

Ha meghallanád végre...

– Bár ne is venném észre!

Ha a két szemébe néznél,
És nem szidnál, nem félnél,
Vele békén élnél...

– Nem. Tovább! A végén?

Á, kuss! Hagyj már békén!

Csapóajtó

Nem kapott, csak rohadt almát,

Eljátszották kis bizalmát.

Kisnyugdíjas nénike –

Mért kell neki félnie?

„Ötre megyek, ott legyél!”

– Fél hétig várt ott szegény.

„Szeretlek és várok rád!”

– Nem szeretted, csak a szád!

„Gyere velünk dolgozni!”

– Lyukas gatyát foltozni.

„Semmi bajod nem lesz, csináld!”

Tíz év börtön nem egy világ –

...

– Így akasztottak rá igát,

S otthagyták a halál fiát.

(Hát emberekben hinni nehéz,

Elröpül a bizalom, s kész –)

Menni kell

Mindig újra kezdeni kell,

Mindig újat kezdeni el,

S a megkezdettet befejezni,

Az elvesztettet megkeresni.

Minden újat kipróbálni,

Az ellenségnek ellen állni.

Mindig menni, újra tenni,

Az éles kardot elővenni.

Ha huszadszorra esünk is el,

Csak mozdulunk, kelünk fel.

És az se baj, ha nagy a veszély,

És győzelemre nincs is esély,

Mi csak megyünk, próbálunk,

Sarat, s virágot dobálunk.

XX. sz.

A XX. sz.?

Lázad.

Könyomja a 100-at,

Szexlapokat járát,

Amit csak tud, támad,

Szájat jártat,

El nem fárad,

Mindent akar, és nem várhat,

Bármit sérthet, bátran bánthat,

De igazságban még tán járhat.

...

Ez az talán –

Ez lehetett,

Ki mit akart, megvehetett.

Hogy könyomja-e a 200-at?

Ki tudja? Ha el nem fárad...

/Ez volt gyermekkori házad,

A XX. sz./

II. Elindul az ember

*„Mert az Isten bolondsága bölcsőbb az embereknél,...”
(1. Korinthus 1:25.)*

Labda

A labda kerek, jól gurul,
Aki rálép, felborul –
Aki pedig játszik vele,
Szíve örömmel lesz tele.

Kisegér

Egér, egér, kisegér –
Az egérrel ki cserél?
Lenn motoszkál valahol,
De az égre szimatol.

Ember

Egy bömbölő csomag,
egy csatázó lovag,
egy ifjú a légvárban,
egy férfi a fényárban,
haverok, kedvesek,
diploma, nagy meccsek,
állás, fix kereset,
feleség, gyerekek,
anyós – mind öregebb,
mosolyod merevebb,
ráncok, ősz haj,
betegség, sok jaj,
A hegy már túl meredek,
kirepülnek a gyerekek.
A keze már remeg,
napja lassan lemegy.
Leszálló este,
kihúló teste,
élete határa,
aztán a halála?

...

Álljatok meg!

Álljatok meg!
Hova mentek?
Mért siertek?
Mit kerestek?
Tudjátok, hogy miért merre?
Tudjátok, hogy mi van erre?
Szépen körül néztetek,
Hogy mi az miben részt vesztek,
S mi jóban lesz részetek?

A hold hát valóban kerek,
És jól élnek az emberek,
És látunk mind az orrunkig,
A régmúlttól nagy korunkig,
És mit tudunk, már pont elég,
És érezzük a jövő szelét,
És szűrni-nyelni sose elég,
Kis szúnyogot és nagy tevét,
És mindegy mi, valami lesz,
Élni kell – de élet ez?

Nagy ember

A sok-sok nagy-nagy ember,
És a sok, ki nem mer.

A tennivaló tenger –
Ki teszi meg egyszer?
És valaki csak felkel,
Nagy ember lesz – elkel.
Megteszi, mit meg kell,
Toll legyen, vagy fegyver,
Jól tartja, forgatja,
Ha nem kell már, lerakja.

A nagy ember fél – szegény,
A tömeg meg éldegél.

Nem tudod?

Nem tudod, hogy mit tegyél?
Ez egyszerű: csak ember legyél!
Nem kell szuper jónak lenned,
Elég mit tudsz, azt megtenned.

Nem tudod, hogy hova menj?
Nem tudod, hogy hol a menny?
Ne félj, keresd, s megtalálsz,
Istenedet s jóbarátod.

Nem tudod, hogy minek is?
Menj, amerre szíved visz,
És megtudod majd még azt is
Amit akarsz, adsz és kapsz is.

Nem tudod, hogy meddig még?
Nem is kell, már tudod rég –
Teszed csak míg teheted,
Míg együtt vagyunk, veletek,
Mind ember, csak emberek,
Hogy több legyen, s ne kevesebb –

Ellopták az életem

Ellopták az életem!
Ellopták – nem élhetem.
Eszek, iszok, Tv-zek,
A szemétdombon szétnézek.
(A bálványaim színészek
Szép nem vagyok – kinézek...)

Ellopták az életem!
Ellopták – nem nézhetem!
Futok, mindent megveszek,
Rosszat és jót szeretek.
(Rossz vagy jó? Már egyre megy!
Három kekszet szeretek –)

Ellopták az életem!
És mit adnak? hát ezt...nekem!
Mindent lehet, meg is teszem,
Az orrkarikát föl-fölteszem.
(A kultúrát is felveszem,
Ha nem kell nagyon, leteszem.)

Ellopták az életem!
Helyette csak félelem.
Föld – irtom, vagy imádom,
Embertársam alá kívánom.
(Mi volt? Mozi, túrabakancs?
Vérebe és egy tépett vakarcs?)

Ellopták az életem!
Ellopták! Nem rég vettem!
Megcsinálom magamat,
Hajam, keblem, agyamat...
(S aztán mi lesz, mi marad?
Az ember közben elszalad –)

Életem

Életem félelem,
fájdalom, hideg,
kórterem – rideg.
Mosdatás,
éhes has,
bennem:
felbolydult méhkas.
Sok sírás, majd mászás,
első lépés, babatépés.
Homokozás – egy kevés,
toporzékolás, evés...

Élni könnyű

Az élet könnyű, ugye?
De lépni néha nehéz,
Húz a jólét, s az ész –
De elesik, ki merész.

Az élet nehéz, ugye?
De lépni azért lehet,
Megy az ember, szeret –
Soha sincsen, nincs kész,
De elesel, ha nem mész!

Zabhegyező

Hazaérni, megpihenni,
Egy állandó, szép otthont lelni,
Abban jól berendezkedni,
Hogy ne zaklasson többé semmi.

Hogy ne zaklasson többé semmi?
Azért néha ki kell menni...
A nagy világban helytállni –
Kukutyinba kijárni.

Hiába...

Hiába a sok szép szó,
Az emberség – a hódító:
Isten nélkül tévedés –
Félrenyúl a szív, s az ész.

Hét ember

Hét embernek kéne lenni,
Hét ember kell menni tenni.
Hét kell mindent megkeresni,
Hét hét kincset megszerezni.

Hét embernek kéne lenni,
Hét ember kell hetet enni.
Hét kell mindent elővenni,
Hét életet megszeretni.

Hét embernek kéne lenni,
Hét ember kell feleselni,
Hét kell mindent megszegelni,
Hét hétfelé menetelni.

De egy emberből hogy lesz hét?
Hogy, hogy hét ne tépje szét?
És a hétből hogy lesz egy,
Hisz egy meg egy is egyre megy?

Hét embernek kéne lenni,
Mégis hétnek kéne tenni.
Hét kell: mindig kelepelni,
Hét színpadon szerepelni.

Hét ember kell,
Mégis hét.
Hét kell,
Hét...

Játék

Játék, móka, kacagás,
Ugrándozás, szaladás,
Lepke, rét, erdő, ég...
Egy homokszem is olyan szép!

Kukás

Tudod, minden meglehet,
Az ember él: válszt, szeret –
Ám vigyázz! Ott a bukás is,
Lehetsz király, s kukás is!

Tényleg!

Bizony mondom,
Nincs sok gondom:
Csinálom csak ami dolgom.

Ez az egész,
Csak egy kis rész,
Végzem és kész!

Ki mit tehet
– Több nem lehet
Pluszt nem vehet,
Csak tán ki szeret.

Ha szeretsz,
Nem futsz,
Mégis eljutsz.

Szárnyat ad a szeretet,
Repülsz, hogyha szereted.
Repülsz, repülsz,
Olvad a táv,
Aztán leülsz,
Ha pihennél már.

Elülsz csendben,
Örök fényben,
Minden rendben,
Örülsz éppen.

Ha nem örülsz épp,
Harcra kész vagy,
– Győztesként lép,
Esik vagy fagy.

Bizony mondom,
Nincs sok gondjuk:
Csinálják csak ami dolguk.

Évek múlnak,
Falak hullnak
– Szó nélkül is
Mindent tudnak.

Tudnak mindent,
Vagy csak mit kell,
Félnek Istent –
Őt hívják fel.

Felhívják Őt reggel-este,
Szívük mindig Őt kereste.

Felhívják, ha kell valami,
Hálás szavuk jó hallani.

Felhívják, ha nincs is semmi,
– Oly jó Vele együtt lenni!

Bizony mondom,
Nincs sok gondunk:
Csináljuk csak ami dolguk.

Ez az egész,
Csak sok kis **rész** –
Tesszük, és **kész**.

Jóslatok

Egyik meghal, ha így maradnak –
Mind a ketten megmaradtak.

Ez akasztófára termett! –
Aztán művész, s nagy tudós lett.

Lekésed a buszod, te! –
A fákról szedték a cuccokat le.

Azt jósolták jó férj lesz –
Azóta nő – így megy ez.

Az orvosok két napot adtak –
Rá egy hétre ők arattak.

Sokáig élsz! – Elhitte –
De jött egy szél és elvitte.

Hát nem tudjuk, hogy hol a réved,
Csak azt, hogy a nép olykor téved,
És azt, hogy jó irányba menni...
Abból nem lehet rossz semmi –

Tagok

Irka-firka, száll a dal,
Jobb és bal kéz mást akar,
Ám mindketten csak azt teszik...
Láb ad jó irányt nekik.

Okos kos

Jaj, de okosok vagyunk!
Nagyon – majd belé halunk!
De azért, ha lehet, ne –
A bölcsesség a szív esze!

Szó

Igen, nem és talán,
A szó hat, a szó vagány.
Lehet-e, vagy nem-e?
Játssz óvatosan vele!

Talán, lehet

Igen és nem, talán, persze,
Az ember perel – ha van mersze.
Vagy: csak némán bólogat,
Számlálja a gólokat.

Bámulunk

Bámuljuk a kék eget,
Bámuljuk – ma még lehet,
Aztán – nehogy hasra essünk –
Porba szemeket meresztünk.

Nap nap után

Nap nap után viharok,
Nap nap után kivagyok.

Nap nap után érezni,
Nap nap után létezni.

Nap nap után vesződni,
Nap nap után edződni.
Nap nap után kikapok,
Nap nap után ki vagyok?

Nap nap után meghalok,
Nap nap után is vagyok.

Nap nap után megy-marad,
Nap nap után elszalad.

Elindul az ember

Elindul az ember,
Megy, menetel, mert kell,
Tudja: meg nem állhat,
Más útján nem járhat;
Hát megy, szalad vagy mászik,
Ő más, mint egy másik.

Aztán meddig, mire jut,
Az úton mit lát, kibe fut,
A legyen már az ő dolga,
Hidd el: majd ő megoldja!
(Másét nem kell, érted?!
Elég, ha a részed végzed –
Hát másért ne aggódjál, kérlek!)

Tükör

Ahogy tetszik – nézz meg jól,
Ha nem tetszik, csak bátran szólj!
De ne gondold, hogy engem látsz –
Csak saját hited szerint jársz.

Kicsi a föld

Kicsi a föld, kopár a táj,
A láb maradna, a szív menne már.
Tágas az ég, fényes a nap,
A szív repülne – de csak lábra kap.

III. Szerелеm?

*„...fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet, valamig ő akarja.”
(Énekek éneke 3:5.)*

Menni

Szeretnélek szeretni,
A tekinteted keresni.
Szavadban megfürdeni,
Veled együtt küzdeni;
A világot nyakunkba venni,
Menni együtt, menni, menni...

Láss!

Ha beteget látsz,
ne csak a frászt,
lásd az embert,
a szeptembert,
a közelgő őszt
baljós szelét –
a tű fokán táncoló tevét.

A vakban lásd a sasszemet,
Szűk helyen a tág teret,
Mélységben a magasságot,
Gyávában a bátorságot,
Közelben a távolságot,
Távolban a közelséget,
Durvában a szendeséget,
Erősben a gyengeséget,
Éhségben az eleséget,
Kislányban a feleséget...

Szeretnék...

Szeretnék szép lenni,
Szeretnék jó lenni,
Szeretnék zenélni,
Szeretnék megélni.

Szeretnék egy házat,
Kéne egy jó társ,
Szeretnék én százat,
De csak Ő jó – senki más.

Szeretnék én mindent,
De a rossz az menjen el –
Szeretnék én nyerni,
Csak csata...az nem kell!

Szeretnélek Téged,
Szeretném a véget,
Mert kezdetem Te végzed,
Isten áldj meg, kérlek!

Barom állat

Akarok egy barmot, Uram,
– Te ígérted, mint megtudtam –
Hát, add is kérlek, ide nekem,
De jó nagy, kövér barom legyen!
(Köszi!)

Vad vagyok

Vad vagyok, de szelídít meg,
A vadonból te menekít meg!
Fogd meg kezem, de ne mondd nekem:
„Magányos farkas, ne zargass, hallgass!”
Szoktass a kezedhez,
A hidegben te melengess.
...
Most itt élek a vadonban –
A vadonban szabadon,
De elmennék...Fogj szavamon!

Az utamat kutatom,
Egyedi utakon,
A világot felfedezve,
Sok-sok tájat felkeresve.

Jártam minden szinten,
De olyan üres minden!
Örülök a kincsnek,
Mutatnám a nincsnek.

A falatom megosztanám,
Hagyjál békén, rossz magány!
Elég volt a sírásból!
– Semmi baj, csak hiányzol...

Esténként a hidegben
– Kint hideg és hideg benn –
Összehúrom magamat,
Elhagyom a szavakat,
Minden Téged hiányol,
Én itt vagyok, s Te hiányzol.
...
Valahol Te virágzol,
Senki vagyok, hiányzol...

Szívi

Nem vagyok én vagány,
De úgy üldöz a magány!
Nem vagyok álszent sem,
De nem megyek a falnak, nem!

Egy szív vagyok a sok közül,
Mit rengeteg szív vesz körül,
És remélem, a sok közül
Némely szív tán azért örül,
Örül nekem, s én is neki –
Nem is vagyok én csúf breki!

...
Nem vagyok én tök hülye,
De lehet olykor tán: gügye –
Na, nem vagyok egy báró!
Csak szív – lüktetően fájó.

...
Csak egy szív, mit bekerít egy háló,
De mégis szabad, jó és jobbra vágó.
És remélem, hogy megélem,
Hogy célomat majd elérem –
Ennyi minden reményem,
Bátorságom felélem.

...
Hát nem vagyok egy vagány csávó,
Csak egy szív – nyugodni vágyó.

Szerелеm?

Szerелеm? Kell nekem.
Keressen, szeressen,
Nevessen – meg ne vessen
Szólítson nevemen,
És én is Őt.
Szeressem.

Szeretnélek

Édes drága kedvesem,
Szeretnélek csendesen,
Szeretnélek szilajon,
Szeretnélek...kihagyom –
Szeretnélek – talán egyszer,
Ha valódi ez, ha nem vegyszer.

Édes drága kedvesem,
Szeretnélek – de te nem?
Na jó, akkor rád hagyom –
Bár szeretnélek én nagyon...

Minden más lett...

The house is not the same since you left
(Henry Normal) után szabadon

A ház már nem ugyanaz, amióta
elementél.
A szoba utánad ásít, magányos a
TV – arra gondol, hogy tán sose
fog többé szemezni veled.
A kristályváza összetörten áll. A
porcelánok vacognak – nem
tudják mi lesz most?
A hosszú polc magába roskadt; a
könyvek bánatukban össze-
borulva sírnak.
A képek: már nem szépek, egyre
szürkébbek, porba temetkeznek.
A lámpa csak zavartan pislog –
nem érti szegény, hogy mi
történt.
Nem duruzsol többé a kandalló; és
folyton füstöl, dohog – engem
hibáztat.

A sütő szeszélyes lett: mindig
érzékeny volt – Te tudod.
A derék hűtő rendületlenül dolgo-
zik, de szíve nem jeges többé –
egyszer láttam, amint folytak a
könnyei.
A növények utánad epednek;
egyre kókadtabbak – nem
tudják, miért nem jössz már?!
A függönyök! Olyan csüggedten
lógnak; egészen begubódtak,
még egy kacér nyári szellő sem
dobja már fel őket, már nem
táncolnak vele!
És a gyönyörű holdsugár nem
becézgeti őket.
A háló?! Mint egy barlang.
Szeme beesett, s a fényképek ájul-
tan hevernek a földön.
Rólad álmodik a párna; a paplan
újra ölelne már.
A lepedő élettelenül nyúlik el az
ágyon – szegény, most mit nem
adna a régi ráncokért!
A karosszéked szerintem haldoklik
– nyöszörög, ha csak hozzá is
érek.
A zuhany zokog, mikor kezem
ráfonódik íves nyakára.
Még mindig nem hiszi el, hogy
itthagytad.
A csap egyre csöpög.
Hiába igyekszik tartani magát
(tudod milyen büszke!): én
esténként hallom, ahogy szípig.
Minden csendes. A bútorok többé
nem szólnak hozzám.
Hiányzol. Nagyon.

Cserben hagytál

Cserben hagytál,
mert nem vagy velem,
Hűtlen lettél,
mert nem szólsz nekem.

Jó ember vagy,
nincs gond veled.
Nem kell senki,
– én sem neked.

Minden rendben,
én megvagyok,
Nem lehet baj,
csak csendben
meghalok.

Meghal az mi benned lehetnék,
Meg se látom, mit rég elvehetnék.

Az élet már csak ilyen,
Sok hajó fut sok vizen.
Nem szólhatok, azt hiszem,
Így bánatos, éhes szívem viszem.
Viszem, hiszen míg le nem rakhatom,
Így vele csak enmagamat adhatom.

Tudom, sok a baj velem,
és hiába is szólnál nekem,
és nem vagyok túl normális,
és utálok, mi formális,
igen így van: nehéz eset,
de segíts kicsit és jó – jobb leszek!

Meghalok...

Meghalok én – érzem,
Meghal egy kis részem
Vagy elvetél – egy múló álom,
A jövőm meg csak egyre várom...

IV.

Alma a fa alatt

*„Megkerestem az Urat és meghallgatott engem,
és minden félelmemből kimentett engem.”
(Zsoltárok 34:5.)*

Élnem kell

Megszülettem, élnem kell,
Mit el kell érnem érnem el.
Nem sírtam, nem lélegeztem,
Paskoltak, de fel se vettem.
Aztán szurit is kaptam,
S a tetszhalált így elhagytam.

Tehát tovább élhettem,
Első szavam az volt: nem!
Főzeléket ettem éppen,
A kanállal azt vertem képen.

Hülye vagyok picikét,
– Ki ilyet mond, nem lehet ép!
De nekem ennyi nem elég,
Diliházba mentem még.
Senki engem nem értett;
Megnéztem a hülyéket.

Átélttem pár támadást,
Vetettem sok számadást;
Végül annyit mondhatok,
Ember téved, baja sok,
Mégis élni jó dolog,
Jó hogy a Föld megy, forog,
És én élni szeretek,
Éljetek jól, gyerekek!

Szo-szó

Van úgy, hogy nincsen szó,
És gyakran ez nem túl jó,
Mert a csendben együtt vagyunk magunk,
S mindketten csak zavart zavarra kapunk.

Nem tudjuk, hogy mit akarunk,
Mit mutatunk, s mit takarunk.
Nem tudjuk, hogy merre mi vár –
Nem ismerjük, ki a király.

Mosolyogni próbálunk,
De csak vigyort dobálunk.
Keressük a szavakat,
Érzünk nagy, mély tavakat.

Aztán egyszer minden más lesz,
Pedig senki semmit sem tesz.
Tekintetünk összeakad,
S két sápadt arcon mosoly fakad.

A bánat

A bánat egy nagy óceán,
S az unalom, az tenger,
A bú mocsara mélyre ránt,
De elsüllyedni nem kell...

Elmebeteg

Láttam egyszer egy furát,
Egy strandpapucsos figurát.
Az ablaknál állt sután,
Képembe bámult bután.

„Nyálam csorog,
hasam korog,
arcom sápadt,
hangom ványadt.
Tekintetem üveges,
a szívem bénult, jeges.

Félek. De még remélek.
Élek. – Ha ez még élet.
És az, mert a szív még dobog,
és te nem tudod, mit én
tudok,
hogy mit rejt e szív,
mit ez élet,
hogy legbelül szép zenék
zenélnek.
Nem tudsz semmit,
és ezt te is tudod,
mikor a mindenhatót adod,
s magadra hagyod,
kit már mindenki eladott.

Hogy futsz a pénzen –
sosem fogsz kézen,
Hogy nem is mersz,
Hogy nem ismersz...

Nem nézel az égre,
a ragyogó kékre.
Megfigyelsz,
de nem látsz,
rám ügyelsz,
de nem fülelsz –

Tőlem félsz, ó!
Pedig fél szó
is elég volna,
tán már az is old'na.”

A szája zárva, nem szólt!
A hang, az árva ki volt?
Most is egyre ácsorog,
Nyála állán lecsorog.
Egy vonat újra elrobog,
A víz meg csak tovább csobog.

Összeomlás

A tiszta, kék ég beborult
– Hervadt virág, lekonyult.

A görbe úton kimerült,
Bajban van hát! – kiderült.

„Nem vagyok túl remekül,
Hagyjatok most egyedül!”
– Ennyit mondott, többet nem,
Én tudom, mert követtem.

Követtem, hát, le az úton,
Nem is kellett már őt nyúznom.

Megfogta két kezemet,
S ölvezetett engemet.

Így már más lett
S én is már más,
Egy pár ember
– Ember, s embertárs.

Ha látsz két boldog egeret,
Gondolj rá: tán emberek,
Gondolj ránk,
Mert meglehet,
Mi vagyunk az egerek,
Hisz ma kedvünk oly kerek!

KItagadó

Kevély szemek, gőgös orr,
Kemény szívben harag forr.
Tiszta szíve, szeme: kék,
Torkára egy bakancs lép.

Bólogatás, susmusok
– Báránybőrben farkasok.
Riasztó szól – vijjog jól,
Hol az ember, mond
meg: hol?
Vad szemöldök, vékony száj
Parancsolja: „Elég már!
Kutyaháj meg macskamáj,
Hogy viselkedsz, kis számár?”

Fekete a fehérben:
Fekete pont – megértem.
Fekete, csak fekete
– Nem igaz a fele se.

Ez nem élet, nem igazság,
Sőt! Jobbára: ez már gázság!
Mit teszel, jól teszed-e?
Barátja még leszel-e?

Ő meg megy csak, egyre megy,
Völgybe csúszik, hegyre megy.
Szeme könnyes, avagy vidám,
Teste gömbölyded, vagy szikár.
Vár. Várja, hogy észre vedd,
Hogy meglásd, hogy emberségbe vedd.
Vár. Várja a holnapot –
Felhők fölött lát napot.
Lát szivárványt – gyönyörűt...
Tedd félre a köszörűt!
Lát felhőket – barikát,
De közte, s közted: barikád.

Lát csillagot – ragyogót,
Játékra sok fagyolyót.
Lát víztükröt – csillogót,
A repgépen a villogót.
Lát fakót és fényeset,
Kisegeret – édeset.
Lát sok mindent, szépet is
– Egy szomorú szív – téged is.

De nem tud semmit,
– S mindent tud ,
Majd elalszik,
Mindig fut.

Meglát. Néz két kíváncsi szem.
Ő megvár, ha nem vár senki sem.

Kevély szemek, gőgös orr,
Találkozunk valahol?
Valamikor valahol...
Kevély szemek, gőgös orr...

Mit tegyen az ember?

Mit tegyen az ember?
Mit tegyen, ha nem mer?
Mit, ha remeg, hebeg-habog,
Ha a habok nem is nagyok,
S bár nem hiszi, hogy elnyelik,
És bátor – harcol reggelig,
De közben: mégis gyengécske,
Ugrik minden rengésre.

Mit tegyen az ember?
Mit tegyen, ha nem mer?
Hát...ha így is csinálja,
S nem bánja a királya,
Bátran menjen csak tovább,
S lelje meg az otthonát!

Nem vészes

Bevallom, vagy nem vallom,
Én néha a szót elhallom,
Meg olykor jól félreértem –
S azt kapom, mit nem kértem.
...

Ha a dolgot elvétem,
S be nem ismerném vétkem,
Bocsássál meg – tudom én,
Hogy szemrehányás joggal ér,
De bízom – talán megértesz,
Nem sorolsz a szeméthez,
Csak legfeljebb rám lépkedsz
– Az nem baj még, az nem vészes.

Pá!

Pokol, halál, betegségek,
Házsártos, rút feleségek,
Ágyó! Jobb lesz nélkületek,
Megbillentem ülepetek!

Most már szépen távozhattok,
Lemosom a koszt, mit hagytok.

Elég rossz volt veletek,
De én hamar feledék:
Ócska holmit nem veszek,
Kidobom a szemetet.

Na gyerünk, hamar kifelé!
A bolond terhed cipelné,
De én már ugyan nem vislek,
A koncnak többé nem hiszek!

Na, ez megvan, mehetek,
Minden jóból vehetek.
Gyorsan be is pakolok,
Renoválok, vakolok.

Szólj!

Szólj csak egy szót!
– kérlek én,
s velem minden
kérve kér.

Ne maradj most csendben,
hadd legyünk hát rendben!

Mondd csak, kérlek,
mi a baj – fejemen már
nincs sok haj.

Mondd, mit én már gondolok,
mondd, mi az a rossz dolog?

Mondd, ha nem is
akarod:
Mondd, ha fáj is
hallanod!

Mondd, hadd tudja meg ma mind
mi az elég, hol a szint.

Mondd, ha már nem is szabad.
Mondd, – úgy kellene a szavak!

Mondd hát, kérlek,
mondd nekem,
mondd félszóval,
mondd velem!

Mondd, amíg még mondhatod,
a szemetet, ha vontatod.

Mondd, míg van fény
szemedben,
mondd, míg vagyunk
a teremben.

Bolond

Épelméjű vagyok én,
Vagy valaki bennem él?
Egy tök hülye, egy dühöngő,
Egy elvakult, egy dülöngő,
Egy félénk lélek, egy kis hang,
Vagy tán egy bomba, tán egy tank –
Épelméjű vagyok én?
Ki az, aki bennem él?!

BAJ

Jaj, csak ezt ne!
– Megint baj van.
Itt sompolyog,
Járkál halkan.
Éreztem már hamarabb is,
A jókedv fázott, ha maradt is.
...
Jaj, bocsáss meg, nem akartam!
– Egy fájó sebet felkapartam.
Aj, hát mindig jön a gond?!
Mikor már pihennénk pont?!
Mindig bejön valami.
Mindig. Meg kell vallani:
Még neszt sem jó hallani!
...
Pedig én csak jót akartam!
És a jót meg nem zavartam!
Mégis csak most rossz jött ki,
És olyan rossz, hogy látlak sírni,
Mikor táncba kéne vinni,
Mókás vígasságba hívni!

De most... én inkább melléd ülök,
Vállt a vállhoz – hozzád dülök,
S csendben nézzük a sok hegyet;
Megkeressük a kék eget,
Felhők mögött napot sejtünk,
S minden rosszat elfelejtünk.

Alma a fa alatt...

Alma a fa alatt,
Fogtam ma két halat.
Fogtam, csak eldobtam!
Na jó; hát nem fogtam!

Alma a fa alatt,
Egy szekér elhaladt,
A kocsis meg lemaradt,
Nem maradt, elszaladt!

Alma a fa alatt,
Támasztom a falat.
(Ha nem fognám eldőlne.)
Támasztom, hogy álljon,
Hogy valaki várjon.

Alma a fa alatt,
Elvertem a nyarat,
A napsütés elmaradt,
Nem láttam, csak havat.

Alma a fa alatt,
Szomorú – megmaradt.
A fűben meglapul,
Azt veszi alapul.

Alma a fa alatt,
A fa meg már elszaladt.
Az alma csak megmaradt,
– Ezek már rossz szavak.

Alma a fa alatt,
Milyen fa? Elszaladt!
Ja, akkor csak alma...
Van-e már nyugalma?

A félelem halála

Féltem bizony, bevallom,
Elég volt csak meghall'nom
A szél sejtelmes susogását,
Vagy éji bagoly huhogását.

Féltem tényleg, nagyon-nagyon,
Ha nem is vágott senki agyon.
A rémisztő rettentett,
Az ég kékje is feketét vett,
(– Minden ember rémített.)

Féltem sokszor, így, vagy amúgy,
Riasztott jelen, vagy kísértett múlt.
Féltem minden szörnyűségtől,
Láthatatlan ellenségtől.

Féltem. Akár vékony jégen,
Vagy kietlen, kopár réten
Vitt át utam – én már tudtam:
Félek, én most nem beszélek.

Féltem, bizony, úgy, de úgy,
Láttam a bajt, háborút,
Fájdalmat, sok vért és könnyet
– Ha lapoztam is csak egy könyvet.

Féltem, igen, mert rémített,
Egy elgondolás, egy régi tett,
Egy film, egy hang, egy kiáltás,
Egy fenyegető kilátás.

Féltem, féltem, féltem!
Míg itt, köztetek, s vele éltem,
De szép a búcsú mostan:
– Összecsuclik, halkán koppan feje –
Pá, félelem! – ÉN végeztem vele.

Bú

Itt van megint; érzem én,
A hold is immár félve zenél.
Sarokba húzódik a remény,
A játék meg vacogni kezd –
szegény,
És látom: jó kedv többé nem él,
A bánat egyre jön, majd felér.

Már jól látni mint terpeszkedik,
felülről ránk telepedik.
Már megmutatta magát fönn –
Mint az özön árad: jön.

Már el is ér. És lassan ellep.
Csak azt remélem, hamar elmegy.

Ni csak, ott egy pici felhő!
És a nap is mindjárt feljő.
És a játék bújik elő,
A markom is már merő erő.

Odacsaptam. Nesze neki!
Ne járkáljon rajtam be-ki!
S a nyavajás, ványadt bánat
Sóhajként hagyta el a számat.

És a nap már ragyogott,
Egy pici baba gagyogott,
S jókedvem már újra lobog,
– Szívem boldogságban dobog.

Sorry

Bajban is Rád vagyok éhes,
S az éhség most már igen vészes,
Hát etess meg, szavaddal éltesz,
És bocsáss meg már! – kér a vétkes.

Fáj a fejem...

Fáj a fejem,
Fáradt vagyok,
Minden mindegy,
Majd meghalok.

Majd meghalok,
Meghalok majd,
Nem tudom mi,
De valami hajt.

Minden kusza,
Betonba köt valami,
S szavam alig hallani.
Leural a bágyadtság,
Fejemben a fáradtság ott zakatol,
S én lent vagyok már valahol.

Lent vagyok, s bár félek még,
És tudómre egy féreg lép,
S minden, mihez érek, tép,
Kösz, megvagyok, élek még –

Egyedül

Egyedül vagyok én nagyon.
Mit csináljak? – Így hagyom.
Hagyom magam – a magány jó –
Csak lassan ellep már a hó.
Tiszta fehér, üres lét ez,
Pedig annyi jó fej létez'!
Haverkodni nehéz ügy,
A szó kevés; de gyakran üt.

...

/Most nem vagyok én mégse jó?
És a jó fej nem jó szó?
Vagy egyik se, vagy mind a három?
– Csak várok egyre, a párom várom./

Nem én

Szegény legény vagyok én,
Szegény vándor – e föld tekén.
Nincsen nekem kincsem, tevéim,
Az Úr adta mind, mim van – nem én.

Még!

Uram, rakjál jól meg!
Tedd rám! Rám fér még egy!
Úgy van, bőven mérjed –
Használj jól ki, kérlek!

Behangolva

Itt vagy, s mégsem – el nem érlek,
De érezlek, s tán értlek téged –
Halk gondolat, remények,
Becsomagolt fotók – szépek.
Álmok, szándékok és fények,
És a csupasz, rideg tények.
– Meséljek?
– Igen. Kérlek...
Hogy soha többé ne féljek.

Beállnék tevének

Mert a gondom temérdek,
Én elmegyek tevének!
Az oázisban beiszom
– Csak a púpomra hízom.
Aztán: jó a sivatag –
(Majd keresem a hidakat,)
Levedlem a szemetet,
Elhajtom a legyeket.
A homokon meg pihenek
– Mert a tevék ilyenek.

Pá-pá!

Én egészen hülye vagyok,
Ha a hülyéké csak most a jog,
Ha Istené csak így lehetek,
El okos világ veletek!

Én ne...

Össze-vissza ne beszéljek,
Ne mondjak már hülyeséget!
Ha mások tépnek, harapnak,
Én csak csendben maradjak.

Báránylehők

A ruha teszi csak az embert?
Csak a lőpor minden fegyvert?
Attól leszel jó, okos,
Ha a ruhád 100 fokos?
Persze, nem és lehet mégis,
Az ég habfehér – de lehet kék is.

Csak a fejét...

Ne nyomjátok azért agyon,
Több lesz talán így a haszon...
Vágjátok csak inkább kupán,
A többit meglátjuk azután...

Szaladnék

Szeretek szaladni
– Nem kell ezt tagadni;
Mért lenne bűn, vétek?
Igen, neked kisebb lépted,
De én nem bántalak téged...
Te menj nyugodtan, lépkedj,
De én hadd szaladjak, kérlek!

Szorongón

...

Te mondtad: rossz vagyok.
Most mindent rád hagyok,
Hisz ti vagytok a nagyok,
S én olyan kicsi vagyok.

De jaj, kicsi szív is úgy tud fájni...
Oly rémülten kalapálni...
Mindig várni, egyre várni,
De úgy szeretnék kiabálni!

Kiáltani, hogy itt vagyok,
Hogy ez vagyok, én vagyok!
És annyi mindent akarok
– Mégis egyre hallgatok...

...

(Engem láss meg, ne a fagyot,
tündöklő szememben a fényes napot,
s ne egy „szegény, szerencsétlen vakot”!)

Kérlek, vedd észre, és öntözd
bennem a magot,
s ne csak azt nézd mit a vihar
megtépve otthagyt!

Ne lehelj rám fagyot!
Én az Úré vagyok.
Neki állok, esek,
Mindent érte teszek,
Érte élek-halok,
Mindig Vele vagyok.

...

(És görbe láb is tud az igazságban járni,
De oly nehéz a kalickával szállni!
Engedjetelek, hadd repüljek,
Majd mellétek hadd települjek!)

Fanatika

Úgy igyekszik, fut, szalad,
De nem jut tovább, nem halad.
A gödör mindig lerántja –
És nem segít a barátja.
De ő nem sír, igyekszik,
Le nem áll, nem veszekszik.
Megy, a sárban tapicskol,
S nem érdekli, hogy mi, hol...
Ki miért és mit csinál,
Csak egyhelyben jár, jár és jár...

Nem értik...

Nem értik, hogy nem jó,
Egy rég elbukott tévedés,
Hogy nincsen szív és nincsen ész,
Akinek még jó volna,
Ha az Úrral dacolna.

Nem értik, hogy vége,
Hogy süllyed a rossz széke,
Hogy az Úr a kezdet – s Ő vég,
És a táncból ki nem lép,
Senki ember, semmi nép.

Nem értik, hogy így a jó,
Hogy hiába dac és zokszó,
Hogy a komisz, rossz gyerek
Szakadékba szédeleg.

Nem értik – de nem baj;
És csak sírok: jaj-jaj!
Csak van jó még bennük –
Azt még összeszedjük:
Hogy a jó...az legyen jó,
S a többit lepje be a hó.

Jól vagytok!

Hogy törődj velem, betörök,
(De) azért embert nem ölök.
Csak ne öljetek ti sem engem,
Mert meghalok ebben a csendben.
Senkinek se hiányozni...
Némán, sajjón kiáltozni –
Nehéz teher egyedül,
De jól vagytok én! Remekül.

Álmok

Dédelgetni nem tudlak,
De piszkálsz – tudod, felhúztak.
Itt vagy fenn, a begyemben,
És nincsen ez így...nincsen rendben.
Mert mindenkire lenne szó,
Ha át se adom, átható –
Szétfeszíti szívem-lelkem,
Mért kell nekem csendben
lennem?!

Jaj nehéz, mert szólok én,
De ki érti e föld tekén?

Százsor

Jó baci, meg rossz baci,
Vérengző vad, kismaci,
Hideg-rideg fegyverek,
Csengő hangú kisgyerek –
Van minden, s én szenvedek.
Hogy lehet? Hogy merek?
Tegyem le a terheket,
Az elvetélt szép terveket?
Vagy tegyem dolgom, ne sírjak,
Mindig mindent kibírjak?
Jó' van, és dehogy jól!
A gyerek ötször, százsor szól...

Még

Még egy szó kell, még egy hang,
Egy kis mosoly, még egy „bang!”
Hogy összefussunk, neked menjek,
Hogy így törjek kis rést a rendnek,
Mert nincs rendbe így! –
Nem bizony!
Ez embertelen gép-iszony.

Hogy minden olyan jó lehetne,
De kockába, és nem kerekre,
Rossz légkörrel fűszerezve
Könnyebb? – Lehet. De jobb lenne,
Ha minden tényleg szépen menne,
Ha mind a helyünkre állnánk,
Azt' rosszat már nem,
Nem csinálnánk...

Berkeme

Nem volt baja semmi,
De tudta: el kell menni,
Meg kell nézni, s észre venni –
Ha valami jót tudna tenni...

El is indult jó korán,
Kísérte egy kormorán.
Simogatták, rúgták bokán,
S a mutató csak ment az órán...

Akárhogy is kívánta,
Ha tilos volt, nem csinálta,
A jobb időt ő kívárta,
Így nézett a világra.

A mutató meg nagyon haladt,
Úgy érezte közben: szalad,
De tennivaló bőven akadt
– Úgy döntött még kicsit marad.

Csinálta még, amit tudott,
Átvette, mi neki jutott.
Sose lazszált, végig futott,
S végre lelt egy csendes zugot.

Nem volt baja semmi,
Elment bajt keresni,
Mert tudta: kellett menni.
Látni kellett, s észre venni –
S tán valami jót tudott tenni...

Gaguli

Egész nap csak kerestem,
Mentem csak és elestem –
Egész sokat mentem,
De Őrá mégse letem.

Aztán hazatérve,
Otthon vettem észre.
Itt van éppen előttem,
Meg se szökött mellőlem.

Csak futott hűen utánam,
Szerettem, vagy utáltam,
Hűségével elkísért,
Nem kérdezte: „Most miért?”
Ha féltem is, ő sose félt,
Itt volt velem, bennem élt.

Eső

El kell kapni, aki esik,
Ha megvered, el nem veszik!
Hadd értse meg, mi a gond,
Csak az igazságot mondd!
(Azért persze okosan,
Ne sértsél, csak jogosan;
És bűnre ott a kegyelem,
Isten szól: én kezelem!)

Az út vége

Isten, ember előtt rendben,
Az ordításban bátor csendben,
Nyugodt, tiszta szívvel várva,
Az út végén se leszek árva.

Én nem vagyok költő...

Én nem vagyok költő,
De verset azért írok,
Hogyha bánatom van,
Keservesen sírok.

Én nem vagyok költő,
De szívem örömében
Dalra fakad mégis –
Megszólalok én is
Szívem örömében,
Bánat keservében
Megszólalok mégis.

Én nem vagyok költő,
Csak egy szegény vándor
Otthonától távol,
Aki haza menne,
Haza – ha lehetne,
De a szépet keresve,
Az igazságba beesve;
Csak dalolni kezd a beste;
Dalol csak, az utat lesve,
S hogyha el is fárad teste,
Megy előre, megy csak egyre,
Megy, és közben így dalol:
„Van otthonom valahol,
Valaki vár, keresnek,
Hiányzom, mert szeretnek.”
És megy a vándor,
Megy, s dalol –
Most éppen itt jár valahol.

Keservers

Keservesen megy ez nekem,
Keservers – de le nem teszem,
Ám szívesen átadom –
Ha adódna rá alkalom.

Üllő

Egymás terhét hordozzátok,
Ha a saját teher már sok,
És senki se veszi le:
Vállald másét felibe.
Aztán ez az anti-anyag,
Segít könnyíteni magad;
Túlnősz minden problémádon,
S az Úrnak sose mondd: várjon!

Nevetni kell

Nevetni kell? Nem tudok.
Sírni kéne? Zokogok.
Miért van ez?
Jó dolog?
Hangulatnak hódolok?

Nevetni kell? Tán tudok...
Sírni kéne? Szíjogok...
Jobb lesz már ez?
Jobb talán...
Húshoz kés kell, nem kanál.

Nevetni kell? Jól tudok!
Sírni kéne?
Nem fogok.
Így lesz jó?
Jó lesz már?
– Az április csalóka ám.

Vitatam

Tudom, megint hibáztam,
Perbe szálltam, vitáztam.
De ha egyszer jön a szó,
Hogy való vagy nem való
Az más kérdés, bár tudható,
Mert rögtön érzem, ez nem jó,
És visszaszívnam, takarnám,
A vitát hagyni akarnám.
Csak akkor már nem lehet,
Mert magától megy már, pereg,
És hiába is akarom,
(Már a falat kaparom!)
Mégis mondjuk csak tovább,
S a kupac gördül odább, odább,
És nyögök, nyelek, tréfázok,
S egyre jobban ráfázok.
Pedig csak azt gondolom:
E kedves ember rokonom,
Hát miért is őt okolom,
S miért magam, csókolom!
Hagyjuk már az egészet!
A felejtés, az enyészet
Vigye el, mert ha jobban feléled,
Megöli a meséket,
Feleszi az egészet,
S téged-engem megéget.

Na, ha te is meguntad,
Ne fárasszuk magunkat,
Nehogy beleszédüljünk,
Add a kezed, béküljünk!

Ellenemnek

Kedves drága ellenségem!
– Búban-bajban segítségem!
Köszönöm, hogy vagy nekem,
Hogy mindig elébb küldsz engem!

Köszönöm a sok jó edzést,
A játékokat, a sok húr-pedzést!
Köszönöm, hogy újra úzöl,
A tú fokába belefűzöl.

Mikor unnám magamat,
Vagy nem látnám a falakat,
Te mindig ott vagy, felébresztel,
Harcba rántasz, s persze vesztel.

Köszönöm, hogy mindig éltetsz,
Hisz, amíg élsz, élni készítesz.

Köszönöm, hogy kihozod nagy hangom,
Kösz, hogy mindig emeled a rangom!

Köszí szépen, hogy ilyen vagy,
Hogy törődésed alább nem hagy,
Hogy rád mindig számíthatok,
Fénylő szemmel rádnyithatok!

Persze, barát lehetsz még,
Ha ez neked nem elég,
Kedves, drága ellenség!

Úgy is

Úgyis neked támadnak,
Hát viseld, amit rád adnak!
Nem mindegy, hogy mi vár –
„Meztelen a király!”

Én

Amíg bírok, írok én,
Nevetek, vagy sírok én
– A lényeg az, hogy én teszem,
Én játszom az én eszem.

Fekete és fehér

Fekete és fehér?
Nem is! Nem! És nem ér!
Szégyelljem már magamat?
De mért? Mér' látok falakat?
Ha gond van velem, mé' nem szó'sz?
Mi ez szirup, kompót-szós?
Üvegbe zárt gondolat?
Befőzték a gondokat?
Becsavarták, elrakták –
A polcra szépen felrakták?

Persze, nem minden egy tökély,
De szólj a töknek: Tök! Él!
Szeretnék...hát igyekszem,
De mindig ott egy éles szem,
S mindent tud ő – sokkal jobban,
És a harag csendben lobban.
(„Üldözzétek sokkal,
Üldözzétek – joggal.”)

Naná! Ez a tévképzet,
És álmok csak a tépések –
S különben, én vagyok zord,
És szórok, keverem a port,
És nehéz velem zenélni,
S tán jobb mellőlem meglépni,
De szeretnék...veletek –
Adjátok a kezetek...

Édes lelkem!

Ha nem tudsz már mit csinálni,
Csak esetleg még kívánni,
És nincs kedved, se ötleted,
Pofozd már föl édes lelked!
(Nem fog neki ártani,
Csak jóba is kell mártani!)

Kenőmájás

Ha bűnt akarnak rád kenni,
Nem kell mindig engedni...
Nem kell mindig vállalni,
Se visszaszólni, szájalni.

...

Hogyha bűnbe kevernek,
Vádolnak, meg perelnek,
De te tudod: jót tettél,
Semmi rosszba nem estél,
Szíved tiszta, arcod fényes,
A hírnevedre is légy kényes!

Ha forr a vér, s a szív dobog,
S igazságot kérsz, s jogot,
Róhatod a sorokat,
A magyarázó okokat,
Hadd hallják csak – ne hallgass!
Igazsággal kell...zargass.

(Ha nem is mondod, kiderül,
De a vakokra már föld kerül,
És megkérdenek egy nap téged:
Mért ne szóltál nekem: „Térj meg!
Fordulj el a gonosztól,
A hamis, álnok jogoktól!”
És ha szóltál, s nem tért meg,
Már nem szólhat, hogy sorry,
téved,
És nem hibáztathat téged –
Ha őt nem lehetett, magad véded,
De jobb inkább nem erre nézned,
Biztosítsd be ma a véged –
Ha mondhatok én ilyen szépet...)

Látom amit hiszek?

Mit zavar! Mit álmokór?!
Együtt vagyunk valahol?
Ja! Hogy rajtam nem látszik?
(Aki hisz, az jól játszik?)
Láthatsz bennem ellenséget,
Láthatsz veszélyt, szelességet,
De: barátot nem lehet?
Fegyelmezz meg engemet!

Lehet?

Lehet rosszat feledni?
Ellenséget szeretni?
A hibákat meg megbánni?
Mindent rendben csinálni?
A Te jó utad bejárni,
A jóból jól bezabálni,
Egymást ritkán gypálni,
S ha néha meg kell, megállni?

Illések

Az embert meg kell menteni,
Nem kell hagyni szenvedni –
És én egyre szenvedek,
Ha segíteni nem megyek.
De segíteni így lehet?
Ha kényszerzubbonyban megyek?
Ha én se vagyok tökéletes,
És másságom is történetes?
És különben se éljek cukron,
Maradjak már végre nyugton?
Törődjek a dolgommal,
A homokba az orommal?!
Jól van, másnak azt mondanám...
Talán visszaszólítanám –
De azt várnám, ha mennie kell,

Menjen, szavam ne vegye fel.
És egy szerepben egy dallamot,
De máskor talán mást hallatok.
És... na, ennyi elég már,
A nyughatatlan lelkem vár,
(Már rég előttem, máshol jár.)

Bizony, hiszek

Az Úr él és én hirdetem:
Ő Uram és Istenem.
Nem szégyenlem az Ő szavát,
Életemre várom javát.

Az Úr megmondta, ki vagyok,
Bármit mondanak is a nagyok,
Ő megmondta: igaz vagyok,
És én teret nem hagyok a rossznak,
Nem engedek a gonosznak!

Az Úrban élek, sose félek,
Bátor bennem az a lélek,
Melyet egykor Tőle kaptam,
Aztán szépen visszaadtam,
Hogy alakítson, formáljon,
Áldásával Ő várjon.

Kihagyó

Őt én mért nem hagyom ki?
Mert Ő se hagyott engem –
Ő tanított ember lennem.
Jó hozzám Ő – nem tagadom,
Hagyom, hogy Ő... Ő faragjon.

Játsszunk!

Szeretnék én sok mindent,
Minden jót – ott kinn, meg bent,
Egyedül, meg veletek,
Gyertek, játsszunk, gyerekek!

Vállal

Jöhet! Ide, nekem kell!
Ha nem bírom, Te emelj fel!
(A mázsás zsák jó – nem visz el,
Vállalom, ha Te viszel!)

Áll a bál

Ha mindenki nem menne,
A sereg satnya, gyenge lenne –
De beáll mind a helyére,
És táncol már a zenére –
Ki így, ki úgy – nem lényeg,
Íze van a zenének:
Táncolnak a legények...
Táncolnak a leányok,
Na jó, én már leállok!

Lövészárok

Annyifelé kéne menni –
Hisz mindennek meg kell lenni:
Mi leesett, helyre tenni,
Az elveszettet megkeresni,
Az elnyomottat felemelni,
A kevélyeket mind leverni.
És míg végig nagynak lenni,
Valakinél otthont lelni,
A harcok után megpihenni,
Egy erős vállon erőt nyerni,
S a friss erővel megint menni,
Egyre tenni, megint nagynak lenni,
S a kicsiket is észre venni.
De: majd holnap nekimenni,
Mára legyen elég ennyi.

V. Tudod, Uram

*„Kezredre bízom lelkemet, te váltasz meg engemet, oh Uram, bűséges Isten.”
(Zsoltárok 31:6.)*

Behavazva

Szóésésben állok,
Amíg Őrá várok.
Csak állok itt, csak állok,
Semmit nem csinálok,
De ha szólít, megyek,
Mást tennem nem lehet;
Amit akar, az leszek,
Szólhatnak az emberek –
Szólhatnak, hogy nem lehet,
Hogy sokra ezzel nem megyek –
Nem baj, mégis itt állok,
Amit tudok, csinálok,
Szóésésben míg csak állok,
Amíg egyre Őrá várok.

Nem vádoló

Nem vádoló, nem ítélek,
Nem esküszök, nem ígérek,
Nem veszekszem, nem verekszem,
Aki bánt én eleresztem.

Haragot nem tárolok,
Hibát fel nem számolok,
Rosszat sohasem pártolok,
Ha menni kell, vígan távozok.

A szívemet Neked adom

Az életet én nem tagadom,
Ha jó jön, jól megragadom,
Törvényedet el nem hagyom,
A szívemet meg Neked adom.

Legyen Tiéd, nekem nem kell,
Nem ér semmit – csak Te emelsz fel.
Te általad lesz benne hely,
A szívemet Te fogadd hát el.

Te alkottad mindünk szívét,
Te adtad rá minden dízét,
Jóvá teszel, formál Igéd,
A szívem pedig legyen Tiéd.

...

Szagatást, vagy tövist vegyen,
Csakis mindig Tiéd legyen.

...

Ha nem is tudom mi, hol, miért,
A szívem úgy is legyen Tiéd.

Rejts el

Uram, kérlek rejts el!
Nem kell nekem felcser,
Nem kell nekem nagyon,
Te hiányzol nagyon.

Uram, várlak

Uram, várlak téged.
Szeretem beszéded.
Szeretem szavad,
Szívem rátapad.

Figyelem lépted,
Keresem lényed,
Áhítom élted,
Találj rám, kérlek!

Nem tudok beszélni,
Nem akarok félni,
Taníts meg jól élni!

Lent, a porban élek,
De jön majd egy szebb élet,
Siess vissza, kérlek!

Nyárban – télben,
Éhségben – jólétben,
Viszályban – békében
El nem hagylak Téged,
Mert Te is megígérted:
Nem hagyod el néped.

Minden nap velem vagy,
A szeretet el nem hagy.
Szent tüzed éget,
Várom a jó véget,
És szeretlek, Uram,
Szeretlek téged.

Veled megyek

Uram, add hogy jól járjunk,
Mindent csak jól csináljunk!
Mert Veled lenni olyan remek,
Én csak mindig Veled megyek.

Ki vagy, Uram?

Óh, Uram, Te örök Isten,
Tudom, Te vagy kezdet, s minden,
Tudom, hogy élsz, s jó vagy, igen,
És szeretsz minket, azt is hiszem,
De kevés ennyi,
A tudás semmi.
Hozzád vezet minden utam,
Ki vagy, Uram?
...

Leterített...

A szükségben az Urat hívtam,
Istenemnek én felsírtam.
Le is jött és megsegített,
Minden rossztól elkerített;
Ő soha meg nem keserített:
Övé vagyok – leterített!

Ez van

„Isten ott van, fent az égben,
Én meg itt lent élek éppen,
Élek éppen, éppen élek,
Az ismeretlentől úgy félek!

Ez van, ennyi, kész az élet
Mit tehetne még a lélek?”

„Már nem félek én, úgy biza!
Félelemtől mi tart vissza?
Csak annyi, hogy él az Úr,
Szívemben már nem gonosz dúl,
Mert elfogadtam: megváltott,
Megtértem és megáldott.

Ez van, ennyi, kész az élet
Ennyit tehet csak a lélek.”

Uram, Uram!

Uram, Uram, Istenem,
Meddig kell még itt lennem?
Meddig még a harc, a bánat,
Meddig tátogassam számat?
Mikor jössz már, s viszel el,
Apa, kérlek, vegyél fel!

Jól van na, még azért bírom,
Ha panaszomat el is sírom,
(Rád nem, de a világra,
És mert szívem... árva lárva.)
Inkább kérlek, amíg jössz,
Hadd segítsek Neked! Kösz!

Kérlek, Uram...

Csak hadd legyek jó, kérlek, Isten!
– Több kérésem nekem nincsen.

Hadd tegyem mind mit rám szabsz,
Fogadjam nagy hálával, mit átadsz!

Kérlek, Uram, örök Isten,
Te mutasd meg mi a tisztem!

Nem akarok rossz lenni,
Segíts, Uram, jól tenni!

Vonj magadhoz, Te vezessél,
Soha engem el ne vessél!

Add, hogy mindig ott legyek,
El ne tántorítsanak a hegyek!

Mindig bátran megálljak,
Más hajóba be ne szálljak!

Szabad szárnyaidon szálljak,
S mindig egyre Téged várjak!

Annyi ember

Annyi sok az ember,
És mit tennék: tenger,
És ő is, te is én vagyok,
(Többesszámot most elhagyok.)

Annyi ember – dolga nem kell,
De az ember, hogyha felkel,
Kell vagy nem kell, gondot vesz fel.

Annyi ember, annyi bánat,
Nyitni sem bírnám a számat.
Minden szív egy külön világ,
Láttam sárgát, kéket, lilát.

Annyi ember, annyi öröm,
A világot is összetöröm –
Öröm, bánat, bánat, öröm,
– Sok kis szív a hideg kövön.

Annyi ember, tenni: tenger,
És sok: melós lenni nem mer.
És én semmi-senki vagyok –
Adj helyettem hetet, hatot!

Óh, Uram! Én kicsi vagyok!
De a szíved fényes. Ragyog.
Kérlek, támaszd fel nagy napod!
Én nem adom fel, mert Te se adod.

Hiányzol

Üvölt a szél, mar a hideg,
A kezem remeg – tiszta ideg.
Sok-sok sóhaj, meg a jajok –
Rámültek most mind a bajok.
Vonítás, meg iá szól...
– Semmi baj, csak hiányzol.

Riadt szívem remeg, vacog,
Nincs illat már, csak a szagok.
Minden perc egy évezred,
Elakad a lélegzet –
/Az ember bukott, – tévedhet./
A fogam is szép – kiáll jól...
Semmi baj, csak hiányzol.
/Még itt vagyok, de hiányzol./

A könnyem ömlik, vagy elapad,
Kimúltak már rég a szavak –
Arcom sápadt, lábam száradt,
Elérem-e az ágytálat?
Lélek lelket hiányol...
Semmi baj csak hiányzol.
/Nem vagyok jól, s hiányzol./

Emlékeim tava fagyott,
Benne sok tűz léket hagyott
/S a jég alatt pár fagyott halott./
Elfáradt már a gondolat,
Minek tudni rossz dolgokat?!
A kályhacső is szipákol...
Semmi baj, csak hiányzol.
/Vagyok, de úgy hiányzol!/

A csap csöpög, és vádol,
Mindenki elvan – távol.
Elbújt a nap, a hold is lemegy,
Sehol sincsen már a gyerek.
Az élet vége szilárd: por...
Semmi baj, csak hiányzol.
/Tied a por. Hiányzol./

Kit érdekel?

Sátán, pokol, ördögök?
Kit érdekel, feltörök!
De Istennel csak persze
– Így az ember mersze.

Ha Te vagy a Hegy

Ha Te vagy a Hegy, én a vándor,
Az ember bárhol Veled jár jól.

Ha Óceán vagy, ugrom Beléd,
Te ismered mindünk nevét.

Ha Te vagy az ég, sas vagyok rajt',
Te elkergetsz tőlünk bút-bajt.

Ha Titok vagy, én megtalállak,
Szeretlek és nagyon várlak!

Ha Nap lennél, én kis sugarad,
Én pici boci, Te meg a nagy.

Ha vászon lennék, Te a Festő,
Te vagy minden: Vég és Első.

Ha táncos vagyok, Te a Dallam,
Téged áldlak minden dalban.

Karod tártad – futok Feléd,
Odaülök bátran Melléd.

Mindenben, Uram, kereslek,
Én Istenem, úgy szeretlek!

Mi lesz itt...

Minden rossz most nélkülöd,
Romos minden épület;
És nem talállok szavakat,
Mert elmentél, és nem maradt (szó),
A dalokat is elvitted,
Az ember így mit keríthet?
Mire jut, ha nem vagy itt? –
Hosszú az éj hajnalig.

A gyenge szól

A gyenge szól: „Erős vagyok”
A beteg meg hős – szeme ragyog.
A szegény is kincsre lel,
Az Úr emeli őt fel.

A lesúlytott énekel:
„Már a gond nem érdekel!
Mert az én Uram dicső,
És engem is Ő hozott elő!”

A sánta felkel, táncot jár,
– Az Úr elé sietne már,
És az árva kiáltja:
„Jövel, árvák királya!”
A süket hall, a vak meg lát,
A néma szól, s nem éri vád,
A buta is megérti szavát –
Nem szégyelli többé magát.
S mindjűk várja dicső Urát.

És az Úr jön hűséggel,
A felhők fölre ragad el.
Aztán mindig Vele leszűnk,
Soha többé el nem veszűnk.

Kisegítő

Sima ima kell ide,
Biztos alap, jó ige,
S hogy ne maradjon felibe,
A Szellem talál telibe.
Aztán rögtűn képben lesz,el,
Mindent jól, szellemben teszel,
És Jézus Krisztus, Atya Isten
Ott lesz veled, mert Ő minden –
Egyetlen egy Teremtő,
Drága Isten, Uram Ő.

Panaszszavam hallani

Panaszszavam hallani,
Uram, bántott valaki.

Fáj. Sírok és zokogok...
S a barátok, a rokonok?

Nincs itt senki, csak Te vagy,
Gyere értem, s el ne hagyj!

Nem kell bosszú, semmi se,
Csak vegyél fel az öledbe!

Veled, Nálad elbűjni –
kürtöt nem kell most fűjni.

Csendben jössz és vigaszt adsz,
Nem vádolsz, nem magasztalsz,
Nem ítélsz, nem marasztalsz,
Csak átölelsz, és vigasztalsz.

Aztán: jönnek reggelek,
A Te neveddel felkelek,
S míg dolgomra elmegyek,
Arra kérlek Tégedet:
Te pereljél peremben,
Uralkodj e teremben!

S míg szívem országodra vár,
Ott már Te vagy a király.

Elleszek

Uram, segíts,
űgy kellesz!
Az ember Veled jól ellesz –
Ellesz itt egy darabig,
Próbálkozik valamit...

Happy end

Nem adlak! Nem!

Szeretlek.

Soha el nem engedlek!

...

„Az ember okos – majd ellesz!”

– Nem, nem, nekem

Te kellesz!

...

Nem, nem, el nem hagylak!

Nem, Uram, én nem adlak!

...

Két piszkafa – görcsös kezem,

Téged ölel... le nem veszem!

...

Két kerek gomb – csillog szemem,

Nem tudja más, mi a nevem...

...

Csak Te értesz

Szíved éltet;

Nem kérdezek már miértet,

Csak imádlak, szeretlek Téged,

– Nálad pihenek, ha sértnek,

S ha küzdeni kell, Te adsz vértet,

Csak Tőled várom én a véget.

(Ragaszkodom Hozzád – érted.)

Nem vagyok kész

Aj, ez tiszta szégyen:

Nem vagyok még készen!

Gyenge vagyok, esendő

– Oly sok még a teendő!

Jót akarok persze,

De az ember mersze,

Akarata, szorgalma

Sokszor kevés: hullott alma.

Nem baj; vagyok aki vagyok,

A nagy Vagyokban teret kapok,

S többi kis vagy: teret hagyok –

A sok-sok vagytól kapok, s adok.

Együtt élünk: adunk – kapunk,

Mik lehetünk, csak azok vagyunk.

Uram!

Minden reggel: Uram!

– Jó, jöhet a futam!

Minden este: Uram!

– Szívem két kezédbe zuhan.

(Örök, friss forrásom, kutam,

Te vezessed minden utam!)

...

Hosszú a nap, van meló sok,

Hozzád menni nem is kell ok –

Reggel, délben, este: Uram!

– Hogy ilyen jó vagy, nem is tudtam.

...

Csendben, zajban sűgom halkan:

Uram, legyél Úr a bajban!

Ismerlek: kegyelmed nagy...

Legyél Uram, aki vagy –

Mazo?

Azt mondtam, hogy gyötörj meg,

Hogy nem érdekel semmi hegy,

Hogy legyen amit Te akarsz,

És jó a bolha, ha vakarsz,

És: csak fogjál keményen,

Tartsál hiten, reményen,

És hozz ki mindent belőlem,

Mi bennem sincs azt is – tőlem!

És ne halld meg, ha nyafogok,

Csak tarts erősen – s nem fogok.

Nekem

Nekem kell ezt megtenni –
S közben embernek lenni:
Tévedni és hibázni,
A sértettet eljátsz'ni?

Tényleg ezt Te rám bíztad,
A szívembe be Te írtad?

De Uram, hisz én nem tudom!
Ott a bátyám, a húgom –
Bízd csak másra, ne már rám!
Nekem cserepes, s dadog a szám –

És ostoba és gyenge vagyok,
És belém bújtak már a szagok –
És valami tán megfagyott,
Kivetettek rég a nagyok.

Nem vagyok már rég velük,
El is söpörne szelük –
Csak várok árván, Uram, Rád,
Kérlek ápollod hű szolgád!

Az én erőm...

Az én erőm semmi,
A Tiéddel kell menni.
A Tiéddel is járok,
Kegyelmedből állok –
Ha esek is, felállok,
Szabad szárnyaidon szállok...

Semmi

Kevés vagyok nagyon – semmi,
De Veled minden jól fog menni.
Kevés vagyok, tudom lenni,
De Te vagy – és nekem elég ennyi.

Tudod, Uram

Te tudod, Uram... tudod mind,
Mindent amit szívem hint.

Tudod a bút, ha ér bánat,
Tudod mért fogom be számat.

Te tudod csak, amit én se –
Terhem, ha van így rakom le:
A helyzetet Te tudod jól,
Kérlek, terelj, mikor, hol,
Meddig, miért, mit csináljak,
Hiszen tudod: Téged várlak.

...
Csak Te tudod, Uram, mind –
Mindent... mit csak szívem hint.

Kint és bent

Kint és bent – az két dolog,
Szólni kell, de nem tudok...
Felhőt tartva fáradni –
Nehéz mindezt átadni.

Tudom, érzem biztosan,
De a tett, szó piszkosan,
Ázott ebként kerül ki,
És én kezdek merülni.

Bent, egyedül, minden jó,
És hang nélkül is él a szó,
De kint... mindig a támadás,
Kapok, adok – nem vitás –
(És úgy tűnik, hogy semmi más.)

De néha... mégis jó kinn is,
És kinn: együtt lesz jó... finish.

Álmodtam

Én az este álmodtam –
Üvegházban pár'lódtam,
Hogy merre jártam, hol voltam?
– Nem tudom már mit hoztam...
De mégis... újra felrémlik:
Sírtam nagyon – éjfélig.

Az álom nem volt olyan rossz,
De jó volt végre sírni most.
Nem volt senki – válladom,
Hallgattad, hogy fáj... nagyon,
Hogy ennyi mindent tudni sok,
Ha kizárnak az okosok –
És egyedül a csatákban,
Erős harcos magában
Erősen sír egyedül,
Szívén páncél nehezül.

De szívem két kezedbe vetted,
Felolvadt – megmelengetted.
Egy sóhaj még, és szállt tovább...
Előlegbe pár órát,
Percet talán Nálad járt –
Nem tudom, a reggel várt.

Tarts

Ne engedjél semmi rosszat,
S mondd, hogy szolgálád csak jót
oszthat;
Fogjál rövid pórázon,
Változtass a szokáson,
Változtass át engem is,
Elfogadom, ha nem... is –
Mindenképpen Te uralj,
Hisz Isten vagy – s ez nem új dal.

Ne vesszen el

Uram, kérlek, legyek jó,
Ne vesszen el bennem szó.
Megtegyem, mit rám bízál,
Akkor is, ha sok, ha fáj.
...
A kérdésekre megfeleljek,
Bűnbe senkit ne keverjek –
Uram, kérlek, legyek jó,
Ne vesszen el bennem szó.
...
Jó legyek én mindig –
A rosszat úgyis hintik.
Ne vesszen el szavad – hat,
Mert Te olyan jó, s nagy vagy.

Várnak

Ki tudja, hogy mik várnak?
Hogy velem ma mit csinálnak,
Hogy a kormány mögött kik állnak –
Lesznek-e kik kiszállnak...
...
Tőlem...annyi mindent várnak,
A sok szóval bepótlálnak:
Pokrócba, meg selyembe –
Nem lesz ez így... nincs rendbe!
...
A hullámok átcsapnak rajtam –
Na, én ezt nem, nem akartam!
A szemem könnyes is – tán sírok?
Nem! A könnyel csak elbírok.

De a szívem nem érti,
A lelkemet ő nem félti.
Vad hullámok, szelek, könny –
Mindegy – állja, ami jön:
Lehet vihar. Felőle!
A bárka megy csak előre –

Elég...

Uram, elég! Utálom!
Ez élet szenvedés,
bűn, rémálom.
Torkomon az emberek –
Vagy nem emberek? – meglehet...
Hogy mindig félre értenek,
Hogy nem szólnak, hogy elveszek,
Hogy nem hallják az igaz szót,
Nem szeretik, csak a lót –
Nem kell nekik élet,
Megeszik a szépet –
Itt mindenki sír – tépett,
Táncol, félrelépked,
És nem lel boldog révet,
Téved, mindig téved –
Ha siet, vagy ha megáll...
A halál úgyis bevár,
Úgy mész, ahogy jöttél,
Ki nézi, mit köptél?!
(Hol vagy, Uram?!
Gyere már!
Szívem már csak
Téged vár!)

Gubacs

Nem hall senki?!
Üvöltök:
jólnevelten szűkülök –
A nevem senki nem tudja,
A hangom mindenki unja –
A világhoz már mi közöm?
A napi malmot is töröm:
Anyanyelven makogok,
Kipufogót szagolok –
A világ lassan úszik el,
És nem kérem, hogy vegyen fel.

Szálfa

Ha lemondtak már rólad,
Ha nincs, akinek szólhatsz,
Ha senkise néz terád,
Téged nem, csak a ruhád...
Visszafogott szavaid,
Egy pillantást – vagy valamit...
Senki nem hall, se nem lát,
Nagy erdőtől egy kis fát –
Akkor is tudd: van Valaki...
Próbáld meg Őt meghallani –

Este, kisírt szemekkel,
Kitárt, szomjas kezekkel,
A sóhaj hídján lépkedve,
Hozzá kiált szíved lelke –
És Ő szelíden vigasztal,
S felfakad belőled egy dal:
„Oké, Uram, megyek tovább,
Nem kérdezem e nagy harc okát,
Nem lázadok ellened,
A rosszat – tudom – elvered,
És tudom, végül győzünk majd,
És kitartunk, míg kezed tart;
Hát holnap reggel újra megyek,
Megyek Veled, s el nem veszek.
A világ pedig? Bírom, s bírjon,
Hogy aki jó ritkán sírjon.”

Te kezdted!

Oh Istenem, Uram, Király,
Neked adok mindent, mert jár;
Szeretlek, de Te kezdted –
Életemet megvetted.
Te vagy, aki jóba olthat,
Adjál vizet, ne csak szomjat!

Nem beszélek...

Nem beszélek, nincsen szó
Hiányzik itt most a jó –
De én, Uram, itt vagyok
Adjál nekem jó magot!

Ismersz

Megvizsgáltál Uram, ismersz,
Ha rossz is vagyok, agyon nem versz;
Megmutattad hogyan járjak,
Hová menjek, hová álljak.

Szívemet csak Te ismered,
Beléd vetem hát hitemet –
Ha nem is tudom, ismersz mégis,
Tiéd minden – legyek én is.

Hóban

Benne vagyok nyakig, bizony,
Benne – jó vagy iszony, iszom –
Nyelem csak a könnyeket,
Nézem, a sok szörnyeket...
Ahogy eszik, marják egymást –
A fáig söprik ki a padlást,
Aztán szájukat megtörlik,
Eljutnak a sárga földig.

Én meg? Nyakig benn a hóban,
Hűvös, fehér mindenjőben,
Közel, s távol, itt és ott –
A tavasz vár még, s a tél nem fogy.
/S a virágok szívemben
úgy nyílnának – nincs ez rendben,
Járj a földön, napsugár –
a magot hadd szórjam el már!/

Az én fegyverem

A tam-tam dobót nem verem –
A hit az én fegyverem.
Az ellenséget elverem –
A hit egyetlen fegyverem.

VI. Egek és Föld

*„Szívembe rejtettem a te beszédedet...”
(Zsoltárok 119:11.)*

Bukás

Ártatlan volt – elesett,
Míg keresett, elveszett.
Megkezdődtek már a perek,
Nem lehetett többé gyerek.
Nem volt semmi hiába:
Kikerült a világba.

Ádám, Éva...

Ádám, Éva; az első ember
Isten elé menni nem mer.
Ábrahám és Izsák, Jákob,
S a 12 törzs – szinte látod.
Mózes, Illés, Elizeus
Jött, hogy az Úr elé bejuss.
Dávid, Salamon és Eszter
– Róluk talán szólnom sem kell.
Dániel és Jeremiás,
Kispróféták, s Ésaías,
Mind a 12 apostol,
Filep, Pál – hátán az ostor,
Filippiek, Róma levél,
Mind, hogy te is jóvá legyél.
Timótheus, Jelenések,
Múlt és jövő – belenézhetsz.
Minden szent, ki itt élt egyszer
Hirdeti, hogy megterni kell.

Hirdeti, hogy jó az Úr,
És Ő semmit el nem... nem szúr,
És az ember meg nem szorul,
Hogyha szíve Felé fordul,
Így hát csakis egyet mondok,
Kit érdekelnek a gondok?!
Ha Istennel vagy,
Ő el nem hagy,
El nem vesz el;
Győztes leszel!
(De ha Vele perbe szállsz,
Szinte mindegy, mit csinálsz,
Mily' indokot kerítesz,
Egy biztos: hogy veszítesz.)

Eleve

Meghallom-e szavait?
Tehetek-e valamit?
Lehetek-e jó vagy rossz –
Vagy Ő nekem más posztot oszt?
A kegyelmében remélek,
Hisz ha Ő nem lenne... nem élek.
Megalkotott, formál ma is,
Az ellenvetés kár is, s hamis –

Egyiptom!

– A hagymák, az ugorkák,
A távoli cukorkák!
A húsos fazék, a sok kenyér!
Most meg! Csak az üres tenyér!

– A Úr szava, szabadság,
Áldások – jó nagy zsák,
Szép jövő, kék hegyek,
Csak előre, emberek!

Tékozló fiú

Apám, eltelik a sok szép évem,
Add ki előbb az én részem!
Ha kiadod, elballagok,
Majd sikert sikerre halmozok!

Az apa a fiára is hagyta,
Örökségét neki kiadta.
Az meg ment a hosszú útra
– Vedelni a gyönyör-kútra.

Aztán lenge lányok csókján,
Haszontalan legény útján,
Borral mondott adomát,
Elverte minden vagyonát.

Hogy azért éhen mégse vesszen,
Disznókat őrzött ő nagy resten.
Korgó gyomra egyre szidta:
E léha útra ugyan ki hívta?

„Vágytam kincsre, tevére,
Lettem disznók vezére.
Elég, a mosléknak vége!
(Mert ennyi volt csak egész bére)
Minden cuccom egy rossz gatyá,
Megyek haza, vár az Atya!”

„Helló Apa!
Jöttem haza!
Vérkem bánom,
Neved áldom!
Csak béresed én hadd legyek,
Hadd szolgáljak mindig neked.
Annyi kín gyötör!
Ökör voltam, ökör!”

Apja rögtön elé futott,
Sírva nyakába is ugrott:
„Fiam, te vagy? Végre!
– Hálásan nézett az égre.
Nem sajnálom én a puccot,
Adjatok rá szép új cuccot!
Aranygyűrűt a kezére!
A hízott barmot eléje!
Örüljünk és vigadjunk,
Búbánatot elhagyjunk!
Hisz ez a fiam elveszett,
De megleltem, mert megkeresett!”

A bátor kommunikátor

Jónáshoz szólt az Úr szava:
„Ne maradjál odahaza!
Kelj fel, menj el Ninivébe,
– Gonoszságuk jut élémbe.
Bátran kiálts ellene,
Megtérniük kellene!”

Amint ez fülébe jutott,
Jónás menten el is futott.
Csakhogy nem ám Ninivébe,
Prófétaság elejébe,
Hanem hajón Társisba,
Szándékát nem másítva.
Az Úr pedig küldött vihart,
– Jónás esze hátha kihajt.

A hajó szinte megveszett,
Legénysége térdre esett.
Ki-ki ahogy szíve érez,
Kiáltott ő istenéhez.
Na és Jónás? A baj oka?
Úgy érezte szíve joga
A hajóaljban aludni,
– Tán nem akart hazudni.

Nem menne az Úr elébe,
Nem nézhet az Ő szemébe,
Hisz hajóra is úgy jutott,
Színe elől hogy megfutott.
Ám felverte a kormányos,
S mert reményük volt homályos,
Gyorsan sorsot vetettek,
Bűnbakot így kerestek.
A sors Jónásra jutott persze,
Ám nem hagyta el őt a mersze!

Elmondott mindent igazán,
Kezdve népén és a hazán:
„Héber vagyok én és Uram,
Színe elől visz ez utam.
Az Isten, mindeneknek Ura,
Prófétálni küldött tova
(Hova...?)
Hát ez a gond! Az ellenséghez,
Pedig azzal jó, ha végez!”

A hajósok megrettentek,
Mindent hamar helyre tettek.
– „Te, jóember, mit tettél?
Minket nem is féltettél?
Hát mit tegyünk most teveled,
Hogy elvidd ezt a rossz szelet?”

– „Fogjatok meg ízibe,
S dobjatok csak be a vízbe!
Ezt már jó előre láttam,

Bár ily sorsra én nem vágytam!
Higgyétek el, ez a rendje,
Így marad a tenger csendbe’.”

Az emberek erőlködtek,
Hátha partra vergődhetnek,
De a szelek erősödtek.
Így az Úrhoz kiáltottak,
Bocsánatért fohászkodtak,
Hogy az Úrnak tetszenek,
Ártatlan vért el ne vesszenek.

Mindent rendben megtettek,
Jónást vízbe vetettek.
Csönd lett rögtön, s ezután
Az emberek az Úrhoz futván
Egészen megváltoztak,
Úristennek áldoztak.

Jónás pedig hol maradt?
Isten rendelt nagy halat
szegény Jónást benyelni,
– Kellott neki perelni!
Három éjet, három napot,
Levegőt is alig kapott,
De úgy tűnik, hogy megérte,
Mert a végén Urát kérte.

Ő Urának, Istenének
Szólt imája eme ének:
„Én nagy nyomorúságomban,
Szörnyű sanyarúságomban,
Nagy nyomorban, halgyomorban
Uramhoz felkiáltottam,
Térden állva imádkoztam.

Ő, ki mélységbe bevetett,
Ki szeme elől el nem vesztet,
Még meghallott Ő, meg engemet,
S kiemelte életemet!

Bajban rólad megemlékszem,
Hozzád száll fel könyörgésem!
Kik bálványokra ügyelnek,
Bolondságra fülelnek.

Én hálával áldozom,
Kemény szívem átkozom!"
S hozzátette megadón:
„Mit ígértem; megadom,
Fogjál bátran szavamon,
S kérlek, engedj szabadon!"

Véget vetvén így e dálnak
Az Úr akkor szólt a hálnak,
Hogy uszonyát vesse partnak;
Gyomra fogját Ő neki,
Szárazföldre tegye ki
– Örülve a gyónáson,
Könyörülve Jónáson.

És szólt hozzá már másodsor,
Mondván neki távolból:
„Kelj fel, menj el Ninivébe,
Nagy városnak közepébe.
Beszédemet hirdesd neki,
Szavam hátha megrettentí!"

És Jónás bátran így is tett,
Továbbadta, amit vett.
Az Úr igéjét hévvel szólt,
Bűnösökre átkot szórva:

„Isten nektek véget vet,
Várostokkal végeztek,
Még negyven nap és végetek!"

De Ninive nem volt rest,
Zsákba bújt ott minden test,
S rendelet is adatott:

„Adjatok meg kamatot;
Mit soha nem tett itt senki,
Imádkozzék most mindenki!
Térjete meg, Neki hálát adjatok,
Gonosz utat, erőszakot hagyjatok!
Ki tudja? Tán megbocsát,
Elfogadja e nép bocsát."

Ember, s barma bőszen böjtölt,
Átokból a város föltört.
Isten, végre hogy megtértek,
Könyörült az egész népnek,
És nem tett velük semmi gonoszt,
Visszarakott csapást, fokost.

Na, erre Jónás begurult,
Rossznak látta: „Ezt a gúnyt!"
Felpanaszolta az égre:
„Mért tetted ezt, már mi végre?!"
Mondtam, ugye, ilyen vagy!
Ígéreted bajban hagy,
Miattad szó számra fagy,
Az én szégyenem ezért nagy.
Te irgalmas és kegyelmes,
A bűnössel is türelmes,
Gonosz miatt bánkódó,
Szolgálatot rám osztó,
E nép miért engedelmes?
S Te miért nem vagy már
dörgedelmes?

Kérlek, Isten, vedd el tisztem!
Vedd el lelkem,
Ölj meg engem!
Jobb meghalnom, mintsem élnem,
Oly macerás Téged félnem!"

Az Úr pedig maga szól:
„Te, tán méltán haragszol?"
Majd Jónás barát zsákostól,

Kiment ama városból.
Városmenti útra leült,
Hús tök árnyékába ledült.

A tököt Isten rendelte,
Hogy árnyék legyen felette.
Örült Jónás a tök miatt,
De másnap úgy már nem vígadt,
Mert Isten-rendelt féreg fáradt,
Mitől a tök ványadt-száradt.

Napkeltekor a hő csak áradt,
S Jónás lelke úgy megfáradt,
Hogy már megint halni akart,
De haragjával csak port kavart.

És mondta Isten Jónásnak:
„Hát tartsalak én pólyásnak?
Avagy joggal vagy te haragos,
Szavad a tökért méltán panaszos?!”

És Jónás orrát tolta állig:
„Méltán haragszom, halálig!”
Az Úr pedig mondta:
„Ez az ember gondja!
Te így szánod a semmi tököt,
Melyet kezded meg se bökött.
Hát Ninivét én ne szánjam?
Pusztítását meg ne bánjam?
A várost, melyben oly sok ember,
Választani azért nem mer,
Mert eltéveszti jobb-bal kezét,
És barom is keresi helyét?!”

A csodák csodája

Volt egy kislány; jött a szél –
Messze fújta, most itt él.
Haza jutna – van remény?
Hozzá szól egy tünemény:

„Ne félj, kislány, kicsi lány,
Menj el Ózhoz, ő már vár!
Nem kell az ő útján futnod,
Segít neked haza jutnod!”

S ment a kislány, az útra tért,
Kutyuskájával nem félt.
Ahogy egyre messzebb haladt,
Sárga úton bátran maradt,
Találkozott egy baráttal,
Nyársra tűzött szalmabábbal.
Szegényt gyorsan le is vette,
Hamar útítársává tette.

Később sűrű erdőt érve,
Kutatva hogy érjen fényre
Rátalált egy fémemberre,
– Rozsdás testét jól megkente.
Majd szembejött egy oroszlán
– Szelíd állat, nem gonosz ám!
Dorka lányka, Totó kutya,
Lábuk már az utat tudja.
Szalmabáb és bádogember,
És oroszlán, ki semmit sem mer.

Mentek együtt, mendégéltek,
Míg egy pipacsrétre értek.
Ott aztán volt szörnyű veszély,
Örök álmra volt esély!
De bádogember, s szalmabáb
Barátaik kihozták.

Mentek tovább. Kicsit odább
Rajtuk vihar erőt vett,
Szívükben, oly hideg lett!
Gyenge testük mi sem védi,
Kegyetlenül vihar tépi.
Fejükön az eső kopog,
Durva hangnak szava dobog:
„Fejed üres, te szalmabáb!
Ész kellene, s így tovább?”

Te kongó bádoffigura!
 Szív kellene, hát nem fura?
 És te, gyáva oroszlán?
 Bátor az, ki mit se szán?
 Hát te, kislány hová mennél?
 Ott mit tennél, mire mennél?
 Ja, és még egy kiskutya!
 Gazdájával vinne útja?
 Mit akartok, kit kerestek?
 Ha mentek tovább, mivé lesztek?
 Eléritek Óz honát?
 A kislány az otthonát?
 A szalmabáb majd eszt leli?
 Bádogmellkas – szívvel teli?
 Bátorságra kap oroszlán?
 A kis csapat hol poroszkál,
 Bajjal, búval vaj' szembeszáll?
 Azt kapja mind, ki mire vár?
 És ha Óz épp máshol jár?
 Vagy annyit mond: „Menjete már!”
 Ha mégse oly nagy varázsló?
 Erős tüze csak parázsló?
 És képessége nem is lenne,
 Hogy kéréseket megtehetne?
 Sőt, még az is meglehet,
 Mindegyiktek visszamehet,
 Mert a keresett kincs sehol sincs,
 Nem létezik Óz – nem volt, s nincs?!”

De Dorka és kis csapata
 Ment csak tovább,
 Mert Óz szava
 Hívta őket: „Gyertek haza!
 Világ bátra, ne nézz hátra,
 Itt a város, itt a vártal!
 Szalmabábnak adok eszt,
 Éleset és útra kész!
 Bádogember szívet kap,
 Fényesebbet, mint a nap!
 Szegény gyáva oroszlánunk,

Bátorsággal téged várunk!
 És Dorka, s Totó, kik hazavágynak,
 Haza jutnak, ha kicsit várnak.
 Fel bátran, ne fújjon tova
 Gonosz szél, se útnak pora
 El ne tántorítson soha!
 Gyere! – karom feléd tárom,
 Fáradt vándorom így várom.”

Barátaink mit tettek hát?
 Bár a szemük mindent nem lát,
 Csakis Óz szavának hittek,
 Reményeket tovább vittek.

Mentek, mentek, mendegéltek,
 Közben egyre csak zenéltek,
 Énekeltek, táncoltak,
 Bajt örömben pácoltak.

Még most is mindig, egyre mennek,
 Völgybe szállnak, hegyre mennek,
 Néha sírnak,
 majd tovább nevetnek,
 S téged, engem
 – barátokat keresnek.

Győzzük

Mert segítségem voltál,
 Szárnyad árnyékában
 Üdvösséget szoltál,
 Örvendezek Veled,
 Dicsérem szent neved,
 Ragaszkodom hozzád –
 (Hadd legyek jó szolgád!)
 Lelkem keres Téged,
 Megőrzöm Beszéded,
 S mert jobbod engem támogat,
 Legyőztük az átkokat.

A paraszt

Szeretnék aratni –
szólt a paraszt egy nap,
Hát gondolta:
Isten termést neki úgyis ad.
„Vethetnél, valami magot!” –
a felesége szólt,
De nem akart ám vetni;
nem, ő biztos volt.
Így álmodott szépen,
s az embereknek szólt:
Búza lesz itt biztos,
ahol konkoly volt!
De továbbra se vetett,
nem is ásott hát,
Csak esténként büszkén rázta
a dunyhát.
Mondta: az ő Ura nagy,
Mit megígért majd mindent ad!
Várjuk csak az aratást;
Ne keltsünk itt szakadást!

És a hetek hónapokra váltak,
De ő, s a népek hiába vártak.

Ám mielőtt kineveted
ez egyszeri kis embert,
Akit kevély sorsa
ilyen szépen megvert
Gondolj bele kérlek,
Hogy kit formáz – nem téged?
Ilyen balgaságra sohase tettél szert?
Téged még soha, semmi
orron nem vert?
Nem volt, hogy vártál csak,
mikor nem vetettél –
Találsz és kapsz valami jót,
ha sohasem kerestél?

Szerető

Istenfélő, igaz ember,
Ne gondold, hogy Isten megver!
Dehogy ver, hisz szeret Ő –
Ő féltékeny szerető.

Ároni áldás

Áldjon meg az Isten téged,
Ő őrizze minden lépted!
Adjon neked sok-sok évet,
Bort, búzát és békességet!
Hosszabbítsa meg az élted!

Az orcája rád ragyogjon,
Melengessen nagy fagyokon!
Egészséget, boldogságot,
Barátságos szomszédságot!
Könyörüljön, adjon sót,
Adjon neked minden jót!

Fordítsa rád az orcáját,
Áldás érje házad táját!
Békességet adjon neked,
Mindörökre legyen veled!

Választék

Itt az élet és a halál –
Amit akarsz az megtalál.
Áldás, átok, ahogy látod,
Tied lehet amint várod.
Válasszad az életet,
Boldogan éld életed,
Hogy szeresd Urad, Istened,
– Ő az áldásod neked,
És hallgass az Ő szavára,
Uradnak a parancsára,
Ragaszkodjál, félheted –
Mert Ő a te életed!

Királyi

A király igazságban megáll,
Uralkodik jól, igazán,
A fejedelmek jól ítélnék,
Mert igaz királyt, Istent félnek..

Olyan mind, mint oltalom
– Zivatarban jó nagyon!
Mint patak száraz vidéken,
Mint szélárnyék a szélvészben.

S a látó szeme látni fog,
A halló figyelni fog ott,
A hebehurgya szíve ismer,
A dadogó szól szépen, mert mer.

A jó pásztor

Az Úr pásztorom énnekem,
Hozzá szól ez énekem.
Szűkölködnöm nem kell már,
Füves legelőre vár.
Csendes vizekhez terel,
Velem soha... Ő nem perel.
Felvidítja lelkem,
Kezéből ad ennem.
Nevéért nem feled el,
Igazságra vezet el.
Ha halál rémít se félek én,
Vele biztonság van a föld tekén.
Vessző és bot megvigasztal,
Ellenség előtt terül nekem asztal.
Fejem olajjal megkeni,
Kelyhem csordultig van teli.
Bizony jósága, s kegyelme
Az Úr házába vezet be.
/Keze mindig felettem,
Boldogság van mellettem./

Mutató

Féld az Istent – ez nyereség,
Elégedett, jó ember légy,
Mert e földre is így jöttünk –
Meztelenül születünk,
Kivinni sem tudunk mást,
Csak mi bennünk vett szállást.
Persze végig mi vagyunk
Mit hordozunk: mi magunk,
De életünket hozzuk ki,
Hadd lássa meg mindenki!

Saras

Uram, a mi Atyánk vagy Te,
Ne büntessél meg nagyon, ne!
Mi sár vagyunk, Te Alkotónk,
Ne haragudj, megtartónk!
Mindnyájan a műved vagyunk,
Kezed munkája: mi magunk.
Bűneinket feledd el,
Töröld el a kezeddel!
Íme, lásd: a néped kér,
A néped, aki Téged fél.

Követő

Kövessétek az Urat,
Istenetek utat mutat.
Őt féljétek, tiszteljétek,
Parancsait megtegyétek,
A szavára hallgassatok,
Benne az Ő áldása sok,
Tiszteljétek főként Őt,
Az Utolsót és Elsőt.

– Az ember baja lehet sok,
De Hozzá ragaszkodjatok.

Mert...

Mert az Isten úgy szerette
E világot, hogy megmentette –
Az egyszülött Fiát adta,
Hogy aki hisz, el ne hagyja –
Ki benne hisz, el ne vesszen:
Örök életre szülessen.

Kis herceg

Volt egy bolygó.
Ott élt.
Atyja is volt.
Nem félt.

Volt mindene:
jó hazája,
szép rózsája,
kis korsója,
kis kapája.

Mégis lejött,
le a földre,
sárgolyóra,
agyagrögre.

Lejött, igen,
hogy téged szíven
találjon,
s így győzzön a halálon.

Lejött érted,
ha nem is kérted,
így lelt érted
értelmet, s vértet.

Lejött, majd visszatért,
mindent tűrt,
sose félt.

Szeretete nem vakított,
minden jóra megtanított.

Ő a legjobb barátom,
bennem él, a kabátom
Őt is rejti, el nem ejti
kicsi szívem, lelkem;
kis házikóm, kertem
otthonában leltem meg,
Ő nekem a legeslegszebb.

Megadja mind, mit csak kértem,
hamar eljön újra értem!

Tartó

Ha a száddal vallást teszel
Az Úr Jézusról, el nem veszel,
És hiszed a szívedben,
(Erős lévén hitedben,)
Feltámasztotta Őt Isten,
(Hisz nála nagyobb Úr nincs, nincsen,)
Tehát, ha nem hallgatol,
Bizony, hogy megtartatol.

Igaz az Úr

Az igaz virágzik, mint pálma,
Sudár cédrus – a vihart állja,
Palánta az Úr házában,
Virág Isten tornácában.
Még vén korban is gyümölcsöz',
Zöldbe, virágba öltöz',
Hogy hirdesse reggel-este,
Hirdesse beszéde, tette:
„Igazságos az Úr – sziklám,
Egyenes, világos Ő – úgy ám!
És gonoszság nincsen Benne,
Ha mást mondanék hazug lenne.”

Magadura

A magabízó bolond ember,
Mikor kéne, akkor nem mer,
Ha meg nem kell, vakmerő,
Simogatni botot vesz elő.
Aki pedig bölcsen jár,
Megmenti azt a Király.

Segítő

Jó az Úr és kegyelmes,
A gyengével is türelmes,
Irgalmával megérti,
Gyorsan meg is segíli.

Mind

A teljes Írás Istentől van,
S gyümölcsözik minden jóban.
Tanításra, feddésre,
Jobbításra, nevelésre,
Minden jóra használható,
Hogy az ember hadd legyen jó.

Uram!

Irgalmadért reménykedünk,
Mert jogunk az nincs –
nincsen nekünk.
Szavunk se lehet...csak kérés:
(Egy tétova, reszkető lépés)
Palástoddal takarj be,
Uralkodjál rajtunk Te,
Mert magunkon mi nem tudunk,
S másokon sincs így jogunk,
Te végy teljes uralmat –
Végre leljünk nyugalmat.

Szeretet

Mindent hiszek és remélek,
Mindent tűrök és túlélék.
Éktelenül nem cselekszem,
Nem vitázok, nem veszekszem.
Békét, s boldogságot hagyok,
Én – na, ki? – a szeretet vagyok.

Szeretlek, Uram

Hatalmadat zengem,
Kegyelmed vett engem,
Énekelek néked,
Mert szeretlek Téged,
Hisz Te segíted néped.
Bölcs váram, oltalmam,
A bajban is bizalmam,
Ki meghallasz, ha dadog is szám,
S az üdv ruháját adod énrám:
Szeretlek, Uram.

Telepítés

Az igazat az Úr segíti,
Maga mellé telepíti,
Háborúságban is védi,
Megmenti, sok jót ad néki;
Mert Benne bízik, jó marad:
Jó magot vet, jót arat.

Nő

Nő az igaz, virágzik,
Hogy Istené, az meglátszik:
Levele, gyümölcsse szép,
Hirdeti: Ura jó, ép,
Igazságos Isten Ő,
Mindenben Ő legyen fő!

Benned boldog

Boldog, aki Benned bízik,
Hazugságon az nem hízik,
Kevély tanítót nem keres,
Nem mondja a rossznak: szeress!
Meg is őrzöd bizton őt,
A jó dolgokat kedvelőt,
Mert elfogadta terveid,
Vígan elvan reggelig.
(A sötétség sem árthat neki,
Mert beszédedben kedvét leli.)

Szél

Mikor nagyon aggódtam,
Te vigasztaltad meg lelkem,
Megvidámítottál engem,
Szóltál hozzám: te csak ne félj!
Hallgasd meg mit beszél a Szél.

Föld szint

Isten igaz, él, s örül,
Jóvoltával vesz körül.
Tényleg jól van, remekül,
Az igaz hozzá menekül.
– Szíve mindig őszinte,
Úgy járkál a földszintre.

Szolgáló

Ha nekem szolgálsz, kövess engem!
(Jó nekem a szolgáló lennem!)
Szolgám ott lesz, ahol vagyok...
(Uram, dolgaidd oly nagyok!)
Atyám szolgálmat becsüli...
(Az átok így őt elkerüli!)
...

Szaladok

Ha már engem választott,
Őrá áldást árasztok,
Megmentem és segítem,
Szelek szárnyán repítem,
Életet és kegyelmet,
Örök, féltő szerelmet,
Minden jót én od'adok –
Már jövők érte, szaladok.

Oltalmam

Az igaz lelke ellen gyűlnek,
Kárhóztatni összeülnek,
Az ártatlant megvádolják,
A hibákat felszámolják...
De kőváram az Úr nekem,
Ő oltalmam, Istenem.

A válladon

Elfáradtam, várom Istent,
Csak rábízok én most mindent.
Balgatagság, gyengeség,
Hátam mögött ellenség –
Nem érdekel engem most,
A Úré legyen minden poszt!

Dac

A száműzöttet visszahozza,
A foglyot boldogságra osztja,
Minden fiát hívogatja.
Engedetlen?
Sivatagba azért kerül, azért merül,
Mert az Úrnak ellenszegül...
(Vagy nem? – ez az ő útja,
Én nem tudom, az Úr tudja...)

Megálló

Harcolnak majd ellened,
De le nem győznek – nem lehet,
Mert veled vagyok – mond az Úr –
A gonosz nem árthat, ha dűl.

Egek és föld...

Egek és föld – mind mi, hol,
Halljátok meg: az Úr szól –
Én fiakat neveltem,
Méltóságra emeltem,
De ők elpártoltak tőlem
(Bár én adtam nekik bőven)

Az ökör ismeri gazdáját,
Szamár gazdájának jászlát –
Csak Izráel nem ismeri,
Az én népem nem szívleli!

Oh, te gonosz nemzetség,
Hamissággal terhelt nép –
Gonosz mag, nemtelen fiak,
Elhagyátok ti az Utat,
Megutáltátok az Urat –
Dobtátok Izráel Szentjét,
Levetettétek a terhét!

Mért feddődjek tovább nektek?
Jobb bűnötök növelnetek?
Hisz minden rossz és beteg itt,
S a szív erőtlén – nem segít.

Fejtől lábíg nincsen épség,
Csupa seb, dagadás, kékség,
Ki nem nyomott kelevény,
Be nem kötött „szerzemény”.
De jövök én, és segíték,
Tiszta gyolcsot keríték –

Summa

Megjelent az Isten testben,
Igazzá lett Szent Szellemben,
Megláttatott angyaloktól,
Hirdettetett. Pogányokból
Követői lettek sokan –
Az ellenség rájuk rohan,
Mégis végig hisznek benne,
Az ellenség bármit tenne.
Dicsőségbe vitetett be,
Atya mellé fel a mennybe.

Megvallás

A Krisztussal együtt
engem is megfeszítettek,
Bűnös, régi életemmel
sziklásírbá tettek.
Nem én élek többé,
Krisztus él énbenem,
Általa én büntelenné,
új emberré lettem.
Életem e testben
Benne való hitben élem,
Isten Fia, Jézus Krisztus
vérét adta értem.
Teljes szívűből szeretem őt,
de Ő előbb szeretett,
Hogy én hitűből élhessek meg,
kínóztatott-veretett.
Mindenem az Őré,
Őt nem hagynám el soha,
Mikor újra eljőn,
szelek szárnyán emel tova.
Nem feled el Ő se,
én leszek a hőse!
Senkitől se félek,
mindig Vele élek!

Hegyi beszéd

Jézus felment a hegyre,
És tanítványai Ővele.
Azt' megnyitván az Ő száját,
Így tanította ki nyáját:

„Boldogok a szegények,
Mennyországot elérnek.
Boldogok, kik sírnak,
Majd: vígasszal bírnak.
Boldogok a szelídek,
A föld tiétek – veszitek?
Boldogok, kik éhesek,
Igazságra képesek.
Az irgalmas boldog lesz,
Ő irgalmasságot vesz.
Boldog, kinek szíve tiszta,
Isten elé jut ő vissza.
Boldog, aki akar békét,
Ő hordozza Isten képét.
Boldogok – most szenvednek,
Mennybe bizony bemennek.
Örülj bátran, sőt neved!
Mert jutalmad bőséges.
Ti vagytok a föld sói,
Világolni valói.
Jóetteid megértsek,
Atyád érte dicsérik!
A törvényt én nem törlöm el,
Titeket emellek fel!
Az ég és föld majd elmúlik,
De szavam félre nem csúszik!
Meglesz mind mit megmondtam,
Éppen úgy, vesszőben, pontban!
Ne ölj, ne is haragudj,
Ítéletig ne aludj!
Ellenséged is szeresd,
Pénzed rajta ne keresd!
Paráznává ne legyél,

Sóvár szemmel ne menjél!
Elvesd magadtól mi gonosz,
Ami neked csak bajt okoz!
El ne válj, ne esküdjél,
Világosan beszéljél!
Te Isten fia legyél,
Irgalmasan tegyél
Mindent, mert az Atyád jó!
Légy tökéletes, halandó!
Ne dicsőségért adakozz,
Imádban titkon hadakozz!
Nem kell sokat beszélni,
Csak hittel élni, Istent félni!
Bocsáss meg az embereknek,
Mint atya a gyermekeknek.
Vidám legyél, hogyha böjtölsz,
Ember ne lássa, hogy görcsölsz!
Atyád, aki titkon néz,
– Nyilván tudja, merre lépsz –,
Akár hagynád, akár kéred,
Megfizeti neked béréd!
Itt a földön ne gyűjts kincset,
Csak maradandó mennybeliket,
Mik soha el nem enyésznek –
Próbatűz nem emészt meg.
A kincsetek valahol –
Szívetek is ott honol.
A szem a testnek lámpása,
Világosság látása?
A te szemed legyen tiszta,
Test bűnbe ne essen vissza!
Két úrnak nem szolgálhatsz,
Kétfélvé nem válhatsz.
Istent szeresd, ne a pénzéd,
Ő megadja majd a részed!
Ne aggódjál semmiért,
Az Úr Isten nevéért!
Ha őt keresed először,
Az áldásod is előtör.
Ne ítélj, hogy ne ítéljen,

Mérj jól – neked jól mérjen!
Ha szemedben van gerenda,
Nem kell neked beretva,
Hogy atyádfiát megnyírd,
Inkább viseld, jól bírjad!
Mi szent, ne add az ebeknek,
Drágagyöngyöd ne vesd meg!
Aki csak kér, kap mindegyik,
Lelsz, ha keresel valamit.
A zörgetőnek megnyitják,
Hová zörget behívják.
Ha fiad kéri kenyered,
Te adsz neki eleget.
Hát az Atya hogy ne adna,
Ki tőle bármi jót is kapna!
Mit teveled megtegyenek,
Tedd te is azt egyebeknek!
Szoros kapun menjél be,
A veszélyből az életre!
Ember ismeri a fát,
Gyümölcséről, amit lát.

Jó fa csakis jót terem,
A rosszat pedig leverem!
Ha hallod szavam, legyél bölcs,
Kősziklára töltést tölts!
Jöhet eső, fújhat szél,
Ki kősziklán él, sose fél!"

– Így szólt az Úr szavát,
Elszórta a hit magvát.
Napsütésben, esőben,
Hatalommal, erővel.

Adás

Ha éles tőrrel döfködnek,
Mindig szembe köpdösnek,
Ne aggódjál, nincsen baj,
Az ellenség már fel nem fal,
El nem érhet, tudod, téged,
Csak nézhet – példaadás végett.

VII.

Kell valami

*„Hagyjad az Úrra a te útadat, és bizzál benne...”
(Zsoltárok 37:5.)*

Ötlet

Ötlet?

Öt lett:

Egy – vár a hegy,
Hogy elhordjam, mert el nem megy.

Kettő – hol a mentő?
Segíts! Olyan üres már a bendő!

Három – mindenem a párom,
Meg a haverokat áldom,
Az aranykort így csak kívárom.

Négy – csakis te, magad légy,
A világ jó nagy, nézz csak szét!

Öt – nem lehetne több?
Keresem a főt,
Az utolsót, s az elsőt – Őt.

Csak akkor

Nem volt arra semmi jó,
De el akartunk menni; óh!
És azóta is dacoskodunk,
Én akarom! – így harcolunk.
De elmúlik a dackorszak,
Jó lesz minden – akkor csak.

Lehet-e?

Lehet-e, tehet-e...

Az ember többre mehet-e?
Hogyan mehet tovább,
Ha elhagyta a szobát?
Melyik útra lépjen?
Vagy játszson tovább szépen?

(Lehet, tehet, odamehet –
Az Úr Istentől áldást vehet.
S mert tudja már, hogy hová lépjen:
Bátran játszhat tovább szépen...)

Majd nem

A féligazság nem igaz,
A majdnem az, ha jó, se az...
A mérget szépen benyeled,
Ha koktéltban adják neked?

/Jó, ez tényleg hülyén hangzik,
De elvisz tán a kezdő hangig,
Mert az ember próbál, keres,
Azt mondja, hogy menj és szeress;
Csináld mit csak jónak gondolsz,
Amibe kapsz, mit megfontolsz,
De a szemed legyen nyitva,
Hogy meglásd mi az élet titka./

Kell valami

Kell valami,
Kell hallani.
Látni is jó,
S érezni – óh!
Kell az élet,
Kell a lélek,
Kell a test is,
Még ha rest is,
Kell az öröm,
Kell a bánat,
Kell a pöröm,
Kell, hogy várjak,
Kell a dal,
És kell az ének,
Kell a csúnya,
S kellnek szépek,
Kell a nyár,
És kell a hó,
Kell a tavasz,
Kell dió,
Kell a táv,
És kell a közel,
Kell a már,
És kell a jövő,
Kell a fény,
Kell remény,
Kell tenger,
Kell ember,
Kell hát,
(Kell hát!)
Kell út,
Kell kút,
Kell tó,
Kell szó,
Kell hallani,
Kell vallani,
Kell valami.

Választások

A jó a jó, vagy rossz kell nekünk?
Szépen éljünk, félrelépjünk?
– Mindig tesztbe akadunk,
Minden perccel szavazunk.

Mi tudunk valamit

Ismerjük az összes folyót,
Megvan minden tenger,
Tudjuk hol és hányan vagyunk:
Növény, állat, ember.
Láttuk mind a folyók halait,
Mi tudunk valamit.

Tettünk sok jót, s rosszat,
Megmértünk sok hosszat.
Sok nagy szava vitt,
Mi tudunk valamit.

Megtanuljuk, s eldaloljuk
Múltunk apró dalait,
Mi tudunk valamit.

Elgondoljuk, s megcsináljuk,
Csip legyen, vagy vegyszer;
Valamikor kitaláljuk,
Ha ma még nem, hát egyszer.
Kiadunk sok hazait,
Mi tudunk valamit.

A világot igazgatjuk,
De: meghalunk egyszer,
S ha életünket ragasztgatjuk,
Vagy kérkedünk a steksszel
Egy a kérdés: kijutunk-e?
Halálunkat túléljük-e?
S mint meghalljuk szavait,
Már tudunk valamit.

Mindig ott az ember

Mindig ott az ember,
Ha mer, meg ha nem mer –
Ott van, kell, vagy nem kell,
Ott, ha köztünk fegyver,
Álarc, vagy fal, bármi van,
Ott van Pálban, Ágiban.

Ott van mindig, ott az ember,
Ő hozzá szólj – ő meg nem ver –
De arra vigyázz, mit is kever,
A tortán lehet rohadt eper.

Nem tudunk

Nem tudunk mi semmit,
Kicsik vagyunk – ennyit.
Nem tudjuk az utat;
Van ki nem is kutat.

Miért a kár, mért a bánat,
Miért eszi szú a fánkat,
Miért a baj, bú és gond,
Miért? Mondd meg, kérlek, mondd!

Miért vagyunk rosszak?
Mért hódolunk a gonosznak?
Miért teszünk keresztbe?
Mért feszítünk keresztre?

...
Nem akarunk rosszak lenni,
És úgy vágyunk már haza menni,
Haza menni, haza Hozzád,
Megtalálni mindünk posztját.

De nem vagyunk jók,
mindent eszünk,
Az áldásodból mind csak veszünk.
Néha jól, majd rosszat teszünk,
A tékozlásba beleveszünk–

Gyarlóságunk meghaladni?
Nem tudunk mi jók maradni!

Bántunk, sértünk, alázunk,
A veszélyekkel babázunk,
Ha baj van egyre papázunk,
Ha megharagszunk anyázunk.

Amit tudunk, azt se...
Többször köpünk szembe,
És csak ritkán dicsérünk,
Nem tartjuk, mit ígérünk.

Óh, Uram, hát segíts nekünk,
Add, hogy csak jó útra térjünk,
(Nem ígérjük, hogy jók leszünk,
De bocsásd meg a vétket nekünk!)
Érezzük szent szavad szelét,
Tudjuk miből hol az elég,
Igazságban álljunk eléd,
S menjünk bátran mindig Feléd!

A túlsó parton

Nem ígérek, nem is tartom,
A sarkon árulom az arcom.
Ígéd távol – meg nem tartom;
Ott táncolok a túlsó parton.

Nem félek, a bajt nem hajtom,
A fülem már szavadon tartom;
Életem, uram és pajzsom,
Veled táncolok a parton.

Kísérsz, s kísérlek – veled alszom,
A fejemet válladra hajtom.
Igazság vagy, neved vallom –
S ott táncolunk a túlsó parton...

Mind egy

Erről-arról – igaz, persze!
De ott van még a döntés mersze!
Igaz lehet, igaz mind?
– A rossz kéz csak rossz magot hint;
Aztán pedig te bánod,
Ha nem volt igaz királyod.

Azt hittem

Azt hittem, hogy nem szeretted,
Hogy soha, soha nem kerestél,
Észre soha nem is vettél,
Kőszívemben bálvány lettél.

Azt hittem, nem kellek neked,
Hogy butaság is járni veled,
Nem érdekelt még szent neved,
Szolgálni? Én nem! Neked?!

Úgy gondoltam, nem is vagy,
Igéd, szavad meg nem hat,
És aki kér, az sose kap,
Csak annak lesz, ki vesz, ragad.

Úgy gondoltam, élni kell,
És más engem nem érdekel...
De életet nem találtam,
A sötétben csak halál van.

Aztán csak megláttalak –
S tudom: Téged vártalak.
Mindig: nappal, éjeken,
Hogy eltűnjön a félelem,
S végre Nálad orthont leljek,
Fejjel falnak sose menjek.

Vagyon

Az életed a legdrágább kincs,
Értékesebb számodra nincs.
A percek, órák, napok: vagyon –
Nem mindegy, hogy kinek adom!
Hogy mit kezdjek az erőmmel,
A véremmel, csontvelőmmel –
Ez a kérdés, és a válasz:
A vagyon követelményt támaszt:
Rád van bízva mit teszel,
Hogy mire jutsz, hogy mi leszel.

Micsináljak?

Annyi munka – mit csináljak?
Annyi szükség – mit kívánjak?
Mihez kezdjek, merre menjek?
Álljak gengszternek vagy szentnek?
(Ja, miközben vártam, vártam,
Már réges-régen be is álltam...
Csak rossz helyre – én azt látom,
Hát magam gyorsan átváltom:
Homokszemért igazgyöngy –
Az ember jól teszi, ha dönt!)

Ígéret

Ha bármi mást is ígérnek,
Te csak higgy az ígének!
Mert mondani még lehet nagyot,
De csak az Úr dob végül hatot.

(Persze tudunk szenvedni,
Nélküle is elveszni,
De jót csak Vele csinálni,
– Egy szebb kort együtt kívárni.)

Vallás

Vallás, vallj, hogy mit tettél?!
Ki ellen mit vétettél?!
Mely forrásból merítettél?!
És barátja kinek lettél?!
Embereket miért ettél?
A bántáshoz jól értettél!
Kővár helyett kőfal lettél,
Az árvától is csak elvettél!
Hát ejnye-bejnye! Szégyen lettél.
Nem szeretted, törvénykeztél,
A világgal is szövetkeztél –
Meg is ront az Isten téged,
Tombolhatsz, de neked véged.

(És aki Isten barátja,
A rossz bukását ne bánja,
Az ördögöt már nehogy szánja,
Inkább, Jézust – Urát várja!)

Jézus Krisztus

Ígérhetnek mindent,
Sok aranyat, tevét,
De egy a fő, a lényeg:
Ismerd az Úr nevét!

Jézus él

Járj a jóknak útján,
Élj az élet kútján!
Zivatarban, szélben,
Utána békében
Segít az Úr,
Él jó, rossz hull –
Lásd: a gonoszt elvered,
(Mert az Úr igéje fegyvered.)

Tényleg

Tényleg jó az Isten,
Tényleg miénk, minden,
Hidd már el: nincs más út,
Mérgezett minden más kút!
...
Vigyázz! Mérget ne igyál,
Járj csak az Úr paciján!
Mert Isten téged úgy szeret,
Nem állhatnak emberek...
Sem semmi el nem választhat...
– Isten áldást támaszthat.
És támaszt is, csak vennéd át,
Jézust nézd – a szent példár,
Hívd be Őt a szívedbe,
Ő visz el a Ligetbe.

/Ha Jézust trónra helyezed,
Trónján helyet ad neked.

...
Ui.: Kaptál sok-sok levelet,
Mindent elmesél – vegyed!/
...

Ne szeresd a világot

Ne szeresd a világot,
Nem jó, hogyha kívánod!
Ne a világot szeresd,
De az Istent... megkeresd,
S a világot? Ne szeresd!

Én?!

Ha fény csillan fel szememben,
A fényt figyeld, és ne engem,
Mert minden jót, mit tovább adtam,
Én is csak úgy, Tőle kaptam.

Mese

Volt egy ember – szegény,
vézna, árva legény.
Volt neki sok baja,
és volt egy kevés haja.
(Meg volt ideje elég,
bár eltolta a felét.)

Ez az ember
elment egyszer
a vásárba, szétnézett,
s talált egy jó térképét.
A térképen nem volt sok:
(Ennyi: a kincs? Itt nem. Ott!)
de ez ember értette,
gyorsan zsebébe tette.

...

Ment reggel,
ment este,
egyre a térképét lesve;
Ment, ment csak a kincséért –
Nem hívta a pincért:
Ha kívánt étket, levet,
Talált maga, s evett.

...

Mutatta térképét –
elkérték.

...

Mutatta térképét –
kezeből kitepték!

...

S mert a kincs jó sok volt,
és mert majd...nem ott volt,
ma is megy még – a kincs várja,
s ha ellensége, barátja
megy vele – ő nem bánja;
az utat lassan bejárja.

Szabadság

Kell nagyon az Írás,
Kell a szó, a sírás,
Kell a hang, a lélek,
Kell az örökélet.

Kell a dal, az öröm,
Kell iga – már töröm,
Kell rablánc, kell letépni,
És úgy kell, kell szabadon élni!

(Istenünk: szabadság,
Az ellenség: bús rabság...
Az Úrban szép az élet –
S a próbák? Bár kemények,
Nagyobbak a remények!)

Jó élni

Jó élni, igaz-e?
Nem félni sohase.
Játszani, vigadni,
A rosszat mind elhagyni –
Boldogan kacagni,
Mind együtt maradni...
Kitörni a hóból,
Venni minden jóból.

(Mért nem lehet mégse?
Galamb nem, csak vércse,
Bárány nem, csak farkasok...?
Jó' van – én is hallgatok.)

Bocsásd meg a rosszat nekünk!

Bocsásd meg a rosszat nekünk,
Bocsásd meg, ha rosszat teszünk,
Bocsásd meg, ha gyengék vagyunk,
Bocsásd meg, hogy bút, bajt hagyunk.

Bocsásd meg a rosszat nekünk,
Bocsáss meg – mi egyre kérünk.
Bocsáss meg, mert szánjuk-bánjuk
Már rögtön amint vétkünk látjuk,
De mégis újra... csak hibázunk,
A porba fekszünk, kúszunk-mászunk.

Bocsásd meg a rosszat nekünk,
Bocsásd meg, ha félrelépünk!
Hidd el, mi csak Téged félünk,
Hát add életünk szépen élünk!

Bocsásd meg a rosszat nekünk,
Mi megígérnénk, hogy jók leszünk,
De nincsen hozzá erőnk, eszünk,
Mi szemetet is összeszedünk.

...

S mert bocsánatot adtál nekünk,
Minden rosszat félreteszünk.
Gonoszságot elfeledünk,
És végre talán jók... jók leszünk.

VIII. Ha már...

*„...Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.”
(János 6:68)*

Az ég szép...

Az ég szép,
Tiszta kék.
Ez nem elég?
Mondjam még?

Na jó, mondom...
Ez a gondom –
Ne vessél hát fel az égre,
Csak ne vessél, ne vess végre!

Ne vess, meg keress,
Ne vess meg, szeress!
Ne legyél komor,
Ne legyél szobor,
Legyél csak ember –
Azt hiszem, ez kell.

Kell hát, mert ez tered,
Kell, hogy Isten legyen veled,
Kell, mert Benne van a jó,
Kell, mert hiábavaló
Nélküle az egész élet –
Az ember nélküle eltéved,
És mert Benne van csak élet,
Azt javaslom, gyorsan térj meg!

Keresd!

Lelj hidegben kabátot,
Keresd meg a barátod,
Keresd a fényt, jöjj a napra,
Ne fizess be minden lapra.
Ne építsél rossz alapra,
Ne lankadjál, fel ne adjad,
Mit keresel, mind megkapjad!

Úgy szeretett...

Úgy szeretett; megkeresett.
Levelet írt – észre veszed?
Üzen neked a Bibliában,
Magához hív szent Fiában.

...

Tán kimásztál az óslevesből,
Hogy ki ne ess a főszerepből?
Vagy az UFÓ-k alkottak,
Életben meg ők tartottak?

...

Ha valaki leteremtett,
Vagy szépen lassan elfelejtett,
Gondolj arra, ki megteremtett,
Kit oly sok ember elfelejtett.

Adj egy esélyt

Adj esélyt a szegénynek,
Ennyit érte tegyél meg!

Adj esélyt a betegnek,
Úgy jó, ha nem veted meg!

Adj esélyt a megvetettnek,
A sohase szeretettnek!

Adj esélyt az árvának,
A ki nem fejlett lárvának!

Adj esélyt a fáradt rabnak,
Kinek esélyt már nem adnak.

Adj esélyt a szenvedőnek,
A százfélé tekerőnek!

Adj egy esélyt kérlek nekik,
Adj, hogyha csúful is veszik,
Mert te is tudod mi a szükség,
(Vagy ha nem, tán megtudod még)
Mert ha kell, hát nagyon kell,
Ő így érzi, higgyed el!

S még valakinek adj esélyt,
Ő is ismer minden veszélyt.

Adj egy esélyt az Úrnak,
Adj esélyt az egy Útnak!

Kik Benne bíznak, megígérte,
El nem buknak sose érte –
Hadd mutassa meg milyen,
Hogy lássad: nincsen több ilyen.

Ő is mondja: próbáld meg,
Ha el nem mozdul minden hegy,
S áldását nem önti rád,
Ha nem ad rád tiszta ruhát!

Majd meglátod, próbáld ki,
Adj esélyt hát Őneki!

Mert esélyt neked Ő adott,
– Láthatsz szép és rossz napot.
Megalkotott erős karja,
Azért élsz, mert Ő akarja.

Babáknak

Mézet eszik a maci,
Zabot zabol a paci.
A boci most legel,
Holnap – meglásd! – tejel.
Cirmos cica egerész,
A kisegér csenevész,
Tyúkocska és sok kis társa –
Mindez az Úr alkotása.

Egy kisfiú barit terel.
Ha messze hajtja, anyja perel.
A kiscsibe tápon él,
Kis kezedbe belefér.
Szürke számár iszik,
Majd piacra viszik.
A kisnyuszika meglapul,
Részeg mester inast szapul.
Egy szekér elhalad.
A kiskakas elszalad
A malacka, a kis breki –
Tóba ugrál, be meg ki.
Kutyus, ki a csontját ássa,
Minden az Úr alkotása

Az égen a sok barifelhő,
Hegyoldalban mamutfenyő,
Kemencében selymes hamu,
Te magad, és Apu, Anyu,
Kistestvéred, s játszótársa,
Mind, mind az Úr alkotása.

Lehet

Lehet élni,
Lehet félni.
Lehet tudni,
Lehet unni.

Lehet várni,
Urad látni.
Lehet enni,
Vizet venni.
Lehet halni,
Igét falni.
Lehet kenni,
Gazdag lenni,
Lehet bukni,
Hitben futni.
Lehet kúszni,
Árban úszni.
Lehet menni,
Sok jót tenni.
Lehet hinni,
jó hírt vinni.

Lehet unni,
Lehet tudni.
Lehet félni,
Lehet élni...

Na, mi lesz?

Nincs titok, de szitok van –
Meg dicséret, örök élet:
Hát, ne mondd, hogy az ember téved,
Mert most nem az emberkéket,
Hanem csakis téged kérdelek:
Megtérnél már végre?
Tudod, hogy – már mért ne?
Csak ne folyton a fenékre,
Az égre nézz fel kérlek, végre!

Ha hiszel

Minden lehet,
ha hiszel.
mindent tehet,
ki hű szívet
az Úr elé visz el.

Búd elhagyod,
nap felragyog,
remény éled
célod éred,
csak jót viszel,
ha hiszel.

Bármilyen talál,
jöhet halál,
jöhet kín is,
ám a finis –
érmet viszel,
ha hiszel.

Előre nézz!

Előre nézz, ne hátra,
Ne légy világ barátja!
Nézhetsz fel, meg lefele,
De nézz előre, s gyere be!

Jobbra, balra jó nagyon?
Az úton van csak oltalom!
Jobbra, balra nincs más út,
Legyél vidám, hagyd a bút!

Előre nézz, ne hátra,
Ne légy világ barátja!
Itt vagyok, a rosszat hagyd!
/Ugye jó itt – gyere csak!
Látod? Már is velem vagy!/

Lehetsz

Legyél, aki lehetsz
Tedd meg, amit tehetsz,
Hisz, ki hisz
(Kit nem a Whisky visz)
Az sohasem tehetetlen,
Annak nincsen lehetetlen,
Kiderül, vagy beborul,
Az az ember leborul
Teremtője színe elé
(Keze felnyúl az ég felé).

Tolerancia

Én elfogadlak téged,
De a bűnt nem – térj meg!

Tisztelem az embert,
De a bűnt azt nem, mert
Nem más az, mint lázadás
– Lesz keserű számadás.

A rossz az rossz, a jó meg jó,
– Nem lesz fehér a tavalyi hó.
Nem mondhatom, hogy más is jó,
A jön kívül biz' nincs jó szó!

Ami nem jó tehát, rossz,
Hol nincsen szappan, sok ott a kosz!

Persze, éljünk együtt azért szépen,
De erről szólok én is éppen:
Ha megsért is az igazság,
Nem lesz igaz még a gázság!

Én meg csak ezt hirdetem,
Jobb dolgom nincs is nekem –

Amúgy

Mi mégis a lényeg?
Hát mi lenne? Hogy térj meg!
Mégis mi más lehetne?
– Az ember amúgy elesne.

Ráktérítő

Tekintetes rák úrfi,
Csápja merre, s mért nyúl ki?
Keresi az igazságot,
Kívánná a vígasságot?
Vagy csak körbe tapogat,
Forgat üres lapokat?
Hová mégis, merre hátrál?
Kap-e jobbat majd a vártnál?
S ha megkapta, mit csinál?
Pár tagtársat kicsinál?
Ákom-bákom, kedves rákom,
Őcsápságát én nem bántom,
Csupán téríteni vágyom!
Volna kedve ma megtérni?
Igaz rákösvényre lépni?
Ha nem lenne is, bizony kéne,
Jöjjön maga is a fényre!
Van ígélet, fenyegetés,
Új szív, élet, fekete, s kék.
Megtérni csak gyorsan tesszen,
Nehogy sötét éjbe essen!
A halál nagy szakadék,
Ki meg nem tér mind belelép.
(Átugorni nem lehet,
Próbálták már eleget!)
És megtérni még meglehet,
Egy jó lépést még megtehet
Mindenki ki élni szeret –
Rajta, bátran,
... emberek!

Igenis

Igenis, él, s jó az Úr,
(S ezt te is tudod – nagyon jól)
Akkor meg mit nyavalyogsz?!
– A sivatagban kavarogsz,
Mikor ott az oázis
(Bárki bármit pofáz is!)
A jó kell nekünk, nem a rossz –
Előtte mért toporogsz?!
Gyere inkább, nyisd a szádat,
Csak azt mondom még: jó étvágyat!

Nem győzködöm

Nem győzködöm. Minek?
Beszélnek a színek.
És ugyan miért fáradjak –
Ha habostortát száraznak,
Kincset szemétnak tartasz;
A hazugság mellett vallasz –
Segítsen hát az neked,
Törődök is én veled!

(De nem lehet. Nem lehet.
Szólnom kell: Emberek,
Meg kell térni! Ma lehet...
Gyertek, Isten úgy szeret!
– Jó nélküle nem lehet)

Térj meg!

Gonoszságod fenyít meg –
A lázadás nem segített!
Tudd meg hát, és lásd meg kérlek:
Mily gonosz, keserves léted,
És: mert mégis, szeret téged,
S nincs más Út, hát: gyorsan
térj meg!

Éljünk má'!

Teremjen az ég, a föld,
Nyíljon virág, kék és zöld!
Zengjen ének, szálljon dal,
Aki él, az meg nem hal!
...
Aki meghalt, él az is,
Igaz mellett áll hamis.
Egyik jobbra, másik balra,
Hát még ma nézz ama HALra!

Nem volt elég...?

Nem volt elég, nem tanulsz?!
Rossz után jársz, jót szapulsz?!
Lerántanak... – nem látod?!
Nem hallod a barátod?.

Fuss ki! Hagyd ott; ide nézz:
Itt biztonság van – semmi vész,
Itt tényleg minden, minden jó,
És... – nem is kell erről több szó.

Nem maradt más...

Nem maradt más semmi nekem,
Így adtam írásra fejem.
Nem vagyok én rontó Pál,
Hadd mondjam el mondókám!

A világ nagy is, szép és színes,
Ne én legyek benne híres!
Nem kell nekem dicsőség,
Az Úré minden elsőbbség!

Nem maradt más semmi nekem,
Istenemet hadd hirdessem!
Szava jó, beszéde élet,
A legfontosabb, hogy Hozzá térj meg!

Ha már...

Ha már nem tudod mihez kezdj...
és már nem érted, mi is ez...
Ha már több az ősz hajszálad...
és borostás kissé az állad...
Ha már minden papírod elírtad...
és minden könnycsepped elsírtad...
Ha már nincs fedél a fejed felett...
és aki csak lát, hagy, vagy nevet...
és se kenyered, se barátod...
és minden vagyonod a kabátod...
Ha már, úgy érzed
 a kutya se törődik veled...
és egy kutyának is jobb sora van,
 mint neked...
és már a tegnap sem a régi...
kérek hallgass meg – megéri...

Ha az élet mégoly kemény is,
hidd el nekem, hogy van remény is!
Hidd el, hogy a kék ég, a zöld rét
a csobogó patak, a kristálytisza tavak
hirdetik, hogy jó az Úr,

 hogy él az Isten,

Benne csak jó – gonosz nincsen!

Hogy lehet: rongyos a ruhád,
és egész nap túrod a kukát,
– piszkos vagy, zord a külsőd,
és senki se ringatta bölcsőd –
mégis van egy birodalmad,
egy egyedüli uradalmad.

– Mi lehet az? A liget?

– Nem. A szíved – az a tied.

Csak azé lesz, kinek adod.

Nőnek? – minek? – tart belőle
 hatot!

Vagy akár le is lakatolhatod,
De ha legjobbat akarod,
Az Úrnak bátran od'adod

Nem kell semmi

Nem kell semmi, csak hogy láss:
Ő az Úr és senki más.

Úgy szeretne szeretni!
Indulj el hát, keresni.

Od'adta az életét,
Rabláncod így tépte szét.

Minden jó csak Benne van,
Veled csak jó terve van.

Szeret téged; megáldott,
Hogy te is éljél, megváltott.

Elfogadott – te se tagadd!
Szent kezére bízzad magad.

Nem kell semmi, csak hogy láss:
Ő az Úr és senki más.

Úr

Nyomor van, meg baj van?
Az Úr úr nyomorban, bajban!
De Úr Ő fent is – mindenütt,
A sötétben Ő le nem üt,
Fényt gyújt neked, megragad,
S a rossz belőled elszalad...

Szabad akarat

Fele világ, fele élet,
Fele jól jár, fele téved,
Fele ide, fele oda:
Van dönten mindnek joga.

Ne csaljon meg senki...

Ne csaljon meg senki téged,
Egy az Isten – Hozzá térj meg!
Ha beszélnek is össze-vissza,
Te ne idd meg, csak azt mi tiszta!

...

Az igazságnak ellen állni?
Nem tudsz ellene csinálni!

...

Akkor nem jobb megtérni?
Az egy szerető Istent félni?

...

Ez van – tetszik, nem tetszik,
A hulla holt; ha kiteszik,
Dög marad – s bár kifestik,
Nem marad ép napestig.

Gyere!

Menni kell, ha kell,
Menni – ihlettel.
Minek félni? Féltre vele;
De ne merészen – bátran gyere!

Érdemes

Érdemes tanulni,
Mind mi rossz – szapulni,
Tenni, amit tudunk,
Futni, hogyha futunk,
És bajban sose megállni,
A mi Urunkat kívárni;
Viharban szabadon szállni,
Minden jót...csak jól csinálni.

Együtt

Egy elment, egy meggyütt –
Mi menjünk már együtt!
Egyedül nehéz,
Cseppnyi az egy ész;
Együtt kéne járni,
Együtt jót csinálni:
Az Úrral, emberekkel,
Ékes fegyverekkel:
Igazság és hűség,
(Kit rémít a szükség?!)
Jóság és szeretet,
Kell ez!... Na, gyerekek!

Egyszeregy

Egyszerű az egyszeregy:
Sok az út – nem egyre megy,
Nehéz a hegy – megremeg,
De azért csak felmegyek!

Terjedelmes embereknek

Tudom ám, hogy mit mondjak,
Hát hangot adnék a szónak:
Jaj, jaj és még ötször jaj,
Süllyedünk, hát nagy a baj –
Hát-hát...kacsa nem vagyok,
Hozd a mentőcsónakot!
Ugráljunk már befele –
Ne mondja, hogy nincs helye:
Magával se lesz tele!

IX. Éjfél előtt

*„Boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy meztelenen ne járjon...”
(Jelenések 16:15)*

Egész világ

Egész világ habostorta,
Egész világ – de jó volna!
Egész világ vállamon,
Egész világ fáj nagyon.

Egész világ egész jó,
Egész világ csak egy szó.
Egész világ egy lapon,
Egész világ elhagyom.

Egész világ csak egy álom,
Egész világ – én nem bánom.
Egész világ pillanat,
Egész világ elmarad.

Egész világ egész nagy –
Egész világ kis pont csak.
Egész világ elrohan,
Egész világ felrobban.

Egész világ egész szilárd,
Egész világ csak egy virág.
Egész világ egész élet,
Egész világ, ennyit értesz –
Egész világ ennyi, kész,
Egész világ ennyit érsz.

Na, nem?

Na, nem? Tényleg nem látjuk?
Az Antikrisztust bevárjuk?
Szórakozunk egyre-másra?
Nem készülünk... csak a 100-ra?
Nem akarjuk meglátni,
A „mi van, volt, lesz?” szalámi?
És hiába is kék az ég,
Mi mindent jobban tudunk rég?
Mi alkottuk magunkat,
Ismerjük a szagunkat?
Van eszünk, örökké élünk –
Nem érdekel már a végünk!?
És: Botrány ez, te deviáns!
Sületlenség, semmi más!
Jól élünk és jók vagyunk –
Ezt megmondjuk mi, mi
magunk!?

Kincs

Van egy részed – rád bízott kincs,
Azt fektesd be, más dolgod nincs!
A szíved kincse – tálendumok,
Te kezeled, ugye tudod?
Védekezés, támadás?
Csak jó legyen a számadás!
Az ember nézze mire tesz:
Ügyes legyen, igyekezz!

Verset kéne írni

Verset kéne írni,
mert kell a vers nagyon.
Verset kéne írni minden hajnalon.

Verset kéne írni,
mert úgy kell ma a szó.
Verset kéne írni,
mert a vész már hallható –

Jön a vihar, mennydörög már;
csend és teher a lég... de még vár.
Kitörni kész a szív és az ész
meg-megdobban, lángra lobban –
a mély sötétben lámpa gyúl,
s a világ lassan tűzbe hull.

...

Jön, jön, valami közeleg,
– feszülnek a kötelek.
Még szorít, de majd elpattan,
s kiderül ki merre van.

...

Kell, hogy a nagy dúlásban
Kősziklámát meglássam;
Kell, hogy te is megmaradj,
Ha kiürülnek mind a szavak,
Hogy ne sírjak a világért,
Hogy a jó feleljen magáért,
És csak a rossz vesszen el,
Nekem minden ember kell.

...

És ha a vihar elcsitul,
a felázott föld kivirul.

...

Verset kéne írni,
kell a vers nagyon.
Verset kéne írni
a hűvös alkonyon...

Tehénlepény

Tehénlepény, barack, körte,
Vaddisznóserte és csörte,
Friss levegő, kopár táj –
Ez a világ merre jár?

Nyisd ki...

Nyisd ki már a szemedet,
Ásd ki, s lásd a leletet!
Minek magad becsapni,
A lelked lassan eladni?
Az igazságot te is érzed,
Hát a többi minek, kérlek?!
Minek nyúzzuk egymást?
Istenre nézz és: láss.

Megy ez

Megy a világ nélkülem,
Megy ja, hallja már fülem –
De merre, hová, kérem szépen?...
Ezért nem hallgatok éppen.

Tudd csak

Bármit tehetsz,
Bárki lehetsz,
De tudd csak meg,
Hogy bármit tesz
Az ember, lesz
Ítélet egyszer.
Életed mint éled,
Halál, avagy élet
Lesz a te jutalmad,
S ott lesz az uralmad
Lenn, a sötét mélyben,
Vagy odafent az égben.

Itt vagyok

Kis maszatos emberek –
Árván maradt gyerekek,
Vörösré sírt kis szemek,
Apró, görcsös tenyerek,
(Puffadt pocak, vézna láb,
Csak munkát lát, és nincs tovább.)

Te szenvedő kisgyerekek!

Igen, itt vagyok,
Itt vagyok veled.

Megtört, ráncos lövegek –
Szegény beteg öregek,
Riadat lélek, félelem,
Nincs szeretet, nincs élelem
– Senki nincs már énvelem.
Csak a bú, s a szégyenem.
A szép évek már elmúltak,
Csak emlékek, fakultak...
(Erős karok kinyúltak,
A szép tervek mind kimúltak.)
Rozsda marta dicső löveg –
Te szegény, beteg, és te öreg,
Igen, itt vagyok,
Itt vagyok neked.

Eltiport emberek,
Fájó kékek, és sebek,
Itt vagyok, itt vagyok,
Itt vagyok veletek.

S most hadd szóljak veletek,
Drágagyöngyök, szemetek,
Kedves drága emberek!

Segítsetek fegyverek,
Embertelen emberek,
Segítsetek! – még lehet,

Embertelen emberek,
Ti szelídek, ti kedvesek,
Ti jólelkűek, rendesek!

Segítsetek!
Segíts, kérlek,
Szavam halld meg,
Kérve kérlek!
Kérlek segíts!
Segíts kérlek!
– Mást nem tudok,
Mást nem kérek –
E két szóval eléd lépek:
Segíts, kérlek...

Segítsetek!
Mind tudtok,
Ha előre el nem futtok.
Segítsetek, tegyetek jót,
Jó ételben legyetek sók.

Emberfaló képletek,
Vérsajtoló gépezet,
Nemsokára végetek!
Még tombolhatsz,
– Jön ború,
De örül majd a szomorú,
Mert itt vagyok,
Vagyok neki,
És rettegés őt el nem veszi,
Velem marad, dolgát teszi,
S jutalmát ő el nem veszti.

Hol van a hit...

Hol van a hit, Istenem?
Bár figyelne, aki nem!
Hogy mindje észrevenne Téged,
És Benned nyerne boldog véget!

Megyünk

Megyünk, megyünk, menetelünk,
Egy életet felszeletelünk,
Egyfolytában veszekedünk,
Egy óceánt telemerünk,
Minden virágot leszedünk,
Vágyakozunk, epekedünk,
A rosszaságba beleveszünk,
Az Istennel is feleselünk.
Az édenkertben szemetelünk,
Tesszük, mit csak mond az eszünk,
Vagy szívünk hajt, míg el nem esünk;
Áldást veszünk, rosszak leszünk,
A kíváncsiság után megyünk.

Át vagyunk mi nagyon verve,
És tudjuk is ezt – néha persze.
Megyünk szanaszéjjel, szerte,
Beállunk a sorba rendre,
Később a vad, előbb gyenge,

...

A szívünket is ugratjuk,
A beteget is futtatjuk.
A viaszt is feltaláltuk,
A világot felzabáltuk.

Atombombát neveltünk,
Hitlereket szerettünk,
A bajt, a veszélyt kerestük,
Az intést inkább fel se vettük.
„Az Úrnál jobban tudunk mi,
Menjen hát közülünk ki!”

Ki-ki arra merre merte
Elindult a végső perre.

Együtt

Együtt vagyunk,
Együtt adunk.
Hogy kicsoda mit –
Nem lényeg?
Nyomjuk csak az „enyém!”-et?
...
Mi nagyon tudunk mindent,
Uraljuk az istent?
És nem érhet baj –
Csináljunk,
Kell minden, csak kívánjunk?

Együtt, persze, együtt,
Egyik állja, egy üt.
Együtt, de te merre?
Készen vagy a Perre?

Tetves világ

Tetves terhek,
Terhes szervek
A nyakunkon eltevegelnek.
Szertelen üres szavak,
Sivatagi cápa, halak,
Hullahegyek, szemétségek,
Csalfa, hamis feleségek,
És vad, virtuál-, s papucs férjek,
Szépek, üde messzeségek,
Messze űzött gyerekek,
Lejáratot szerepek –
Ez egy ilyen terhes világ,
Megmozdul az is mi szilárd,
És a rossz, s jó beérik,
Az aratást mind megélik –
(De sorsok le nem cserélik,
Ítéletük megértik,
De ha nem is, lemérik –
S a koszból a jó kifénylik.)

Az angyal

Egy késő délután,
Vacsora után,
Hazaindultam sután.
– Csak mentem nagy bután
Az orrom után,
Míg egy szűk utcán
Megláttam két rablót,
– Rögtön fogtam padlót.

Elverték.
Minden pénzet elvettek.
Féltem, de még éltem.
Remegtem, úgy fáztam!
– Pár centit még másztam.
Erősen véreztem,
De mindent jól éreztem.
Sajgott a hátam,
– fájtam...
Valakit vártam,
Aki megment,
de mindenki elment...

Majd őt vártam,
– egyre vártam.
Szél lett,
az ég fénylett.
Nem gondoltam már harccal,
Nyugodt, tiszta arccal
Rám talált egy angyal.

Barna volt,
rám hajolt,
Felemelt,
átkarolt.

Egy édes dalt dúdolt,
– Szép dal, szomorú volt.

...

Egy vércsík homlokomra száradt,
Kék szeméből mély szeretet áradt.
– Nem voltam már fáradt,
Már szívem nem lázadt.

Csak ültem kezei közt szótlantul,
nem szóltam „kösz”-t sótlantul.
Nem kérdett miért
– szó nélkül megértett.

Lassan beúszott az este,
Köd borult rám, teste
szétfoszlott,
majd a köd eloszlott...
És én már nem féltem,
Csendben hazatértem.

Lesz még béke

A háborúnak egyszer vége,
S beköszönt az örök béke.
Lesz bor, búza is dögivel,
Barika a kistrőfivel.
Csak gond nem lesz,
Meg bú és bánat –
Szű nem eszi többé fádat.
Örül a szív, mosoly fakad,
A víg kacaj messze szalad.
A réten borjak, gidák állnak,
– Örülnek az örök nyárnak.
Az égen kecses darvak szállnak,
– Egy hosszú kígyó jó lesz sálnak.
A haverok már csak rád várnak,
Hát arra járj, amerre járnak!

Jössz?

Csacska kacska vers ez is –
De jössz-e velünk?
Jössz te is?

Isten vagy?

Nem kell mindent tudni neked,
Nem vagy Isten – más a neved.
Nem kell mindenre hatnod,
Úgysem vagy mindenütt ott.
És örökkévaló se vagy
– Az Úr az, aki létet ad.
És dicsőséged sem túl nagy...
Nem baj, hogyha már túl vagy,
Túl vagy már a lázadáson,
– Az Úr benned barátot lásson –
S rosszat ne gondoljál, hó!
Ővé az utolsó szó.
(S Ő jó.)

Az létünk rabság?

Az élet rabság – nem igaz?
(Mondjad már, hogy nem is az!)

Sok a robot – nyögünk sűrűn,
Lógunk csak egyre a gyűrűn –
Levegőért kapkodunk,
(Merő tajték gebe lovunk)
Vastüdőbe fogtak minket,
S eldugták a rakás kincset –
Nincsen... nincs meg, nem találjuk,
(Csak a szemetet zabáljuk,
Majd jóllakottan böfögünk –)
Ferde szájjal köszönünk,
S le is lépünk szépen sorban,
Ki-ki hogy jön: kórban, korban...
A kincs meg lent a föld mélyében
Árván lapul – ott vacog...
Senki nem nyit rá napot.

(Így nem fejezem azért be,
Mert hiszek még a reménybe'
Szóval...kitartás, meg miegyéb,
Majd meglátjuk, hogy mi lesz még...)

Dal

Nehéz a lét,
Szegény az élet;
Sok ember sír,
Sok ember téved.
De még azér'
Elvagyunk együtt
Egyikünk megy,
A másik meg most jött –
És ha az évek
előttünk járnak,
És vége van már régen,
vége a nyárnak,
Azért a felhők
magasan szállnak,
És fölöttük minket
már réges-rég várnak.

Jól van...

Minden sötét gyilkosság,
Ingatlan és ingóság,
Hitetlenség, aggodalom,
Minden rossz szó – aprócska gyom,
A reményeken lengő hit
(Görcsbezárva tengődik –)
A felesleges csépelte szó,
A vitavihar – nagyon jó...
(Ez már szép, ez eredmény,
Az önös ember ilyen lény –)
Elvitatkozunk pár évig,
Mélykomolyan, vagy csak félig,
Esszük egymás idegeit:
Ki üt, ki tűr – szíve szerint –
Küzdünk saját árnyunkkal,
Vagy más jajával – s szárnyukkal
És az élet eltelik,
Azt' a jogart elveszik...

Fajta

Szegény szívek, szegények,
Szegények mért nem élnek?
Elesettek, s esendők,
Tévelygésben kerengők –
Elveszett szép boldogság,
Hideg szavak, komorság –
Mikor jól is mehetne,
A rossz is még jó lehetne –
És hat meg hat meg hat gúzzsal,
Száz ökörrrel, friss hússal,
Hívjuk-vonjuk, s hívnak-vonnak,
Rájuk szólunk, s ők ránk szólnak –
De hidd el, ez a huzavona,
Sárfürdő és csutakola
Nem folyik már sokáig –
Mi elmegyünk, s ti bokáig,
Szügyig gázolhattok vérben,
Mocsokban és sötétségben,
Míg eljön az ítélet,
S kiderül ki mivé lett –
Azt ki-ki megy a falkájával,
A jó vagy a rossz fajtájával.

Igen?

Igen? Hogy én nem vagyok?
Embert tévedni hagyok –
De nem lesz már sok mászkálás,
A bárka indul. Beszállás!

Még van

Hogy itt van még egy halom kő,
És akadály, és temető?!
Nem gond, bírjuk, s az a fő,
Hogy bírja még a ...Teremtő.

Mért nem?

Mit gondolsz, meddig megy ez?
És ebből elég mikor lesz?
Mert tudod te is, ne tagadd,
(A tanú te vagy, te magad!)

Tudod azért mi a pálya:
Ez a föld rabszolga-gálya –
De rajtad áll, hogy mi lesz veled:
Az Úrra állsz, s a vizet szeled,
Vagy bizalmasd csak rosszba veted,
És nem jelent Ő semmit neked...
Hát jelenti majd bús végedet,
Mert Szavának nem adtál helyet.

Hüjéskedünk

Hüjéskedünk picikét,
Azt dadogjuk: nyitni kék,
Döcögtetjük egymást,
Lomoljuk a padlást,
– Így készülünk egyre,
Felmenni a hegyre.
És ha majd felérünk,
Lehet, hogy cserélünk –
Játszunk tán még picit,
Majd aki rossz, elviszik.

A hold már fénylik....

A hold már fénylik, lemegy a nap,
Mind aki él, jutalmat kap.
Ha jussod kéred, megkapod,
De kegyelemre válthatod –
Mert érdemek itt nincsenek,
De gyűjtheted a kincseket:
Lehetsz tök jó – lehetsz más,
Mindjárt itt a számadás...

Az elején

Az elején mi elrontottuk,
A szövetséget felbontottuk.
Ádámtól mi vétkezünk,
Ha Isten nem tart szétesünk.
De a fülünk hegyezzük,
Ha megszólít, megkeressük;
Ha hív, egyszer csak ott termünk,
Ha nem enged már rossz lennünk.

Te jössz!

Ha már nem lesz több idő,
Ha nem lesz többé kövön kő,
Ha a jó ember már innen elfogy,
És a bűn lesz akkor már csak a jog...
Akkor lesz egy reggel –
Felkel majd az ember,
És Isten nézi fentről,
Nézi művét szemből:
– Sok a tatár, s török –
Na, elég volt. Én jövök!

Kellesz

A jót, ha lehet, beléd verem...
Ott legyél a Mennyben nekem!
Pont TE kellesz, ja, persze,
Hát ne rohanj már messze!
(Siess, jön az este!)

Már csak

Már csak pár perc, és itt leszel;
Csak egy óra és felveszel.
Egy röpke nap és Veled leszünk,
Egy szűk hét csak, és Hozzád
megyünk.
Egy rövid hónap...
Csak egy kis év –
gyere már!
Úgy várunk Rád rég!

Odafenn és idele

Míg itt a földön élünk,
Oly sokat beszélünk!
Hencegünk és félünk,
Keressük a székünk,
De odafenn a mennyben
Minden jó és rendben.
– Ott van minden szép
reményünk,
Istennel eléldégélünk.

Éjfél előtt

Most lehet még utoljára
Gondolni az unokákra.
Most lehet még utolsót –
Most lehet még tenni jót.
Aztán nem – már késő lesz,
Ez tán már a végső perc...

Tartalomjegyzék

I. Mi vagyunk

Szóesésben	5
Szakok	5
Sápadt a nap	5
Norbinak	6
Szemerklél	6
Leesett az első hó...	6
A te napod	7
Alkony	7
Melyik?	7
Ősz	7
TeVEder	8
Mi vagyunk	8
Iskolába	9
Idegének közöttünk	9
Kicsi vagyok	9
Árva rabló	10
Haza	10
Épek	11
Szegényke legényke	11
Kéne	11
Egy dal	12
Hol?	12
Mancika	12
Legyél	13
Lehet	13
Elfekvőben	13
Békén	14
Csapóajtó	14
Menni kell	14
XX. sz.	14

II. Elindul az ember

Labda	15
Ember	15
Kisegér	15
Álljatok meg!	15
Nagy ember	16
Nem tudod?	16
Ellopják az életem	16
Életem	17
Élni könnyű	17
Zabhegyező	17
Hiába...	17
Hét ember	17
Játék	18
Kukás	18
Tényleg!	18
Jóslatok	19
Tagok	19
Okos kos	19
Szó	19
Talán, lehet	19
Bámulunk	19
Nap nap után	19
Elindul az ember	20
Tükör	20
Kicsi a föld	20

III. Szerелеm?

Menni	21
Láss!	21
Szeretnék...	21
Barom állat	21

Vad vagyok	22	Nem értik...	33
Szivi	22	Jól vagyok!	33
Szerelem?	22	Álmok	33
Szeretnélek	23	Százsor	33
Minden más lett...	23	Még	34
Cserben hagytál	24	Berkeme	34
Meghalok...	24	Gaguli	34

IV. Alma a fa alatt

Élnem kell	25	Keservers	35
Szo-szó	25	Üllő	35
A bánat	25	Nevetni kell	35
Elmebeteg	26	Vitatam	36
Összeomlás	26	Ellenemnek	36
KItagadó	27	Úgy is	36
Mit tegyen az ember?	27	Én	36
Nem vészes	28	Fekete és fehér	37
Pá!	28	Édes lelkem!	37
Szólj!	28	Kenőmájas	37
Bolond	29	Látom amit hiszek?	38
BAJ	29	Lehet?	38
Alma a fa alatt...	29	Illések	38
A félelem halála	30	Bizony, hiszek	38
Bú	30	Kihagyó	38
Sorry	30	Játsszunk!	39
Fáj a fejem...	31	Vállal	39
Egyedül	31	Áll a bál	39
Nem én	31	Lövészárok	39
Még!	31		

V. Tudod, Uram

Behangolva	31	Behavazva	41
Beállnék tevének	31	Nem vádolok	41
Pá-pá!	32	A szívemet Neked adom	41
Én ne...	32	Rejts el	41
Báránylehők	32	Uram, várlak	42
Csak a fejét...	32	Veled megyek	42
Szaladnék	32	Ki vagy, Uram?	42
Szorongón	32		
Fanatika	33		

Leterített...	42	Egyiptom!	52
Ez van	42	Tékozló fiú	52
Uram, Uram!	43	A bátor kommunikátor	52
Kérlek, Uram...	43	A csodák csodája	55
Annyi ember	43	Győzzük	56
Hiányzol	43	A paraszt	57
Kit érdekel?	44	Szerető	57
Ha Te vagy a Hegy	44	Ároni áldás	57
Mi lesz itt...	44	Választék	57
A gyenge szól	45	Királyi	58
Kisegítő	45	A jó pásztor	58
Panaszszavam hallani	45	Mutató	58
Elleszek	45	Saras	58
Happy end	46	Követő	58
Nem vagyok kész	46	Mert...	59
Uram!	46	Kis herceg	59
Mazo?	46	Tartó	59
Nekem	47	Igaz az Úr	59
Az én erőm...	47	Magadura	60
Semmi	47	Segítő	60
Tudod, Uram	47	Mind	60
Kint és bent	47	Uram!	60
Álmodtam	48	Szeretet	60
Tarts	48	Szeretlek, Uram	60
Ne vesszen el	48	Telepítés	60
Várnak	48	Nő	60
Elég...	49	Benned boldog	61
Gubacs	49	Szél	61
Szálfá	49	Föld szint	61
Te kezdted!	49	Szolgáló	61
Nem beszélek...	50	Szaladok	61
Ismersz	50	Oltalmam	61
Az én fegyverem	50	A válladon	61
Hóban	50	Dac	61
		Megálló	62
		Egek és föld...	62
		Summa	62
		Megvallás	62
		Hegyi beszéd	63
		Adás	64
 VI. Egek és Föld			
Bukás	51		
Ádám, Éva...	51		
Eleve	51		

VII. Kell valami

Ötlet	65	Lehetsz	76
Csak akkor	65	Tolerancia	76
Lehet-e?	65	Amúgy	76
Majd nem	65	Ráktérítő	76
Kell valami	66	Igenis	77
Választások	66	Nem győzködöm	77
Mi tudunk valamit	66	Térj meg!	77
Mindig ott az ember	67	Éljünk má'!	77
Nem tudunk	67	Nem volt elég...?	77
A túlsó parton	67	Nem maradt más...	77
Mind egy	68	Ha már...	78
Azt hittem	68	Nem kell semmi	78
Vagyon	68	Úr	78
Micsináljak?	68	Szabad akarat	78
Ígéret	68	Ne csaljjon meg senki...	79
Vallás	69	Gyere!	79
Jézus Krisztus	69	Érdemes	79
Jézus él	69	Együtt	79
Tényleg	69	Egyszeregy	79
Ne szeresd a világot	69	Terjedelmes embereknek	79
Én?!	69		
Mese	70		
Szabadság	70		
Jó élni	70		
Bocsásd meg a rosszat nekünk!	71		

VIII. Ha már...

Az ég szép...	73
Keresd!	73
Úgy szeretett...	73
Adj egy esélyt	74
Babáknak	74
Lehet	75
Na, mi lesz?	75
Ha hiszel	75
Előre nézz!	75

IX. Éjfél előtt

Egész világ	81
Na, nem?	81
Kincs	81
Verset kéne írni	82
Téhénlepény	82
Nyisd ki...	82
Megy ez	82
Tudd csak	82
Itt vagyok	83
Hol van a hit...	83
Megyünk	84
Együtt	84
Tetves világ	84
Az angyal	85
Lesz még béke	85
Jössz?	85

Isten vagy?	86	Hüjéskedünk	87
A létünk rabság?	86	A hold már fénylik....	87
Dal	86	Az elején	88
Jól van...	86	Te jössz!	88
Fajta	87	Kellessz	88
Igen?	87	Már csak	88
Még van	87	Odafenn és idele	88
Mért nem?	87	Éjfél előtt	88

Pálffy Gabriella

Szóesésben

gabri.palfy@gmail.com

A szerző kiadása

Grafikai és tipográfiai munkák: Kökénydy Zoltán

Készült a Reménység Alapítvány nyomdájában,

8674 Nágocs, Ady Endre u. 11.

Tel: (+36 84) 573-003

